

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Cristos a înviat!

Sărbătorim învierea Domnului, triumful Vieții dumnezeiești asupra morții, asupra efemerei materii păcătoase. Cel ce în mila sa nemărginită a luat ființă omenească, cel ce s'a coborât între noi și cu prețul suplicului, cu prețul sângelui său vărsat pe cruce a izbăvit omenirea dela veșnica osândă a păcatului strămoșesc, cu moarte pe moarte a călcat-o și înviind a pus temelia veșnic solidă, deapururi indestructibilă a credinței adevărate, propovăduite de Dumnezeu-Fiul. Biserica zidită pe stâncă de Mântuitorul, biserica lăsată nouă de călăuza și maică ocrotitoare purtând pecetea originei divine a înfruntat și va înfrunta până la sfârșitul veacurilor toate asalturile furioase și viclene ale Satanei, ea va fi păstrătoarea nebiruită a harului Dumnezeesc mereu pe calea învingerii, mereu pe calea triumfului, stânjenit câteodată, însă pururea fără oprire. De două milenii aproape aniversarea Invierii Mântuitorului, acest simbol divin al biruinței adevărului asupra minciunii, a nizuinței spre bine asupra pornirilor rele, a vieții asupra morții, a idealului asupra materialismului, a fost și va rămâne cea mai măreață sărbătoare a creștinismului și în același timp un izvor nesecat de reconfortare morală și de îndemnuri sublime.

În pragul *sfințelor Paști* din anul trecut s'au întrunit în lașul tradițional delegați ai tuturor organizațiilor naționale și creștine din Țara Românească, să chibzuiască asupra măsurilor necesare îndreptării vieții noastre publice. Inspirați de măreția Răscumpărării Invierii ei au trecut în revistă cu multă măhnire relele de ordin moral și național ce amenință temeliile vieții noastre de Stat: credința, tronul și neamul românesc. Năvala furibundă de valuri murdare puse în mișcare de uraganul interesat al necredinței, al materialismului, al egoismului individual și de partid, al parvenirii materiale cu orice preț, prea bătea cu putere în stâncă credinței și tronului, prea întuneca

orice orizont mai luminos pentru viitorul acestui neam; neamul românesc ajunsese la marginea răbdării sale și nu mai putea tolera nepedepsită criminala cutezanță a dușmanilor credinței și existenței sale, nici complicitatea condamabilă a saltimbancilor și oportuniștilor vieții publice, adevărate *unelte docile în mâna marilor măestri ai distrugerii satanice*.

L. A. N. C. a luat ființă ca rezultat al preocupărilor creștinești și naționale ale tuturor celor ce se închină cu sinceritate și devotament unui ideal, fără interes și veleități de poruncire; L. A. N. C. și-a început mersul triumfal în țară și luminând orizonturile destinului neamului românesc a scris pe drapelele sale deviza: *Hristos, Regele, Națiunea*, programul și-l'a bazat pe principiile călăuzitoare: *creștinismul integral și naționalismul intransigent*.

Drapelele L. A. N. C. astăzi flutură falnic pe întreaga întindere a țării; poporul românesc este astăzi hotărât, că **din ideea creștină să facă singura și indestructibila temelie a vieții sale de Stat. Ideea creștină așa după cum o învață sfânta noastră biserică, trebuie să fie**

la baza tuturor manifestațiilor individuale și colective din țara noastră.

Patimile meschine involburează încă suprafața apei, valurile murdare gonesc încă nebunește alungate de furia oarbă a urei destructive, însă adâncul apelor, masele mari ale poporului românesc stau liniștite, nealterate. Ele păstrează liniștea dumnezească, ce ți-o dă conștiința împăcată, liniștea premergătoare unor mari înfăptuiri.

Poporul românesc întărit prin aniversarea minunii învierii se va ridica senin și hotărât: din voturile sale date cu conștiința datoriei va împleți bic'ul de funii, cu care va scoate din templul vieții noastre publice pe zarații pângăritori de altare. Poporul românesc a înțeles avertismentul; statuia ridicată lui Iuda la hotarele noastre va primi răspunsul cuvenit: noi vom identifica ideea creștină cu existența și ființa noastră.

În ziua învierii cu umilință ne plecăm genunchii și cu nădejdea în mai bine ne ridicăm cucernic ochii către Tatăl: „*Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta precum în ceruri așa și pe pământ!*“

Adevărul a biruit!
Cristos a înviat!

Dr. Valeriu Pop

O datorie de împlinit

Oricine are o minte trează și ochii deschiși asupra vieții neamului românesc întregit, prin voința lui Dumnezeu și vitejia soldatului român, poate observa că întărirea puterilor noastre în România-Mare merge mai greu de cât ne puteam aștepta, pentru că factori ascunși și dușmănoși ne îngrămădesc tot mai multe piedici în cale. Din tabăra lor a pornit o luptă îndărătnică contra tuturor forțelor noastre constructive. Spre a ne slăbi puterea de rezistență, ei ne atacă în ceia ce avem mai scump, în așezămintele noastre istorice, știind că ne destramă mai ușor ființa noastră națională.

Neamul românesc de pe ambele

laturi ale Carpaților s'a păstrat în furtuna veacurilor prin instituția celor două biserici naționale; a devenit independent și s'a înălțat la unitatea politică prin instituția monarhică. Ocrotită de forța spirituală și politică, națiunea română va trebui și deacum încolo să păsească falnică către destinul ei superb, de a crea cel dintâi centru de lumină și de ordine în basinul bogat al Dunării de jos. Istoria și geografia ne indică precis rolul nostru: noi trebuie să devenim farul de civilizație impunătoare la porțile Orientului. Și vom deveni, cu o singură condiție: *dacă vom ști să rămânem stăpâni la noi acasă, dictând noi conform*

intereselor noastre specific românești evoluția firească a Statului român, fără amestec străin din lăuntru și fără injecțiuni din afară.

Din nenorocire îndrumarea vieții noastre nu pornește astăzi în măsura cuvenită dela elementul românesc autohton, ci din partea unei națiuni veșnic flotante printre neamuri, care a dobândit după război în proporții nebănuite și puterea banului și influența politică; o națiune etern inasimilabilă și dușmănind într'atât organizația actuală a Statului român, în cât zilnic dă dovezi incontestabile că voește să răpească poporului nostru sprijinul vieții lui normale și garanția desvoltării lui viitoare prin atacul tot mai înversunat ce dă credinței creștinești reprezentată prin cele două biserici naționale, ce dă principiului de ordine simbolizat prin instituția monarhică.

Această națiune perfidă, prin modul cum se poartă printre noi, și periculoasă, prin ființa ce și-a pus, o constituie Jidanii. Contra primejdiei jidovești nici odată nu au lipsit glasuri luminate, însuflețite de idealul propășirii neamului românesc, firi alese și curajoase cari au dat alarma. Dar vocea singuratică, răsunând răsleață ici și colo la distanță de decenii în viața României-mici, nu putea crea un curent permanent ce se poate disciplina numai prin forța unei solide organizații. Astăzi când pericolul crește pe zi ce trece, instinctul de apărare națională și simțul politic al neamului ce își vede întunecată calea frumosului său viitor, au început să se trezească, să frământă straturile largi ale poporului, să deștepte în el puterea solidarității din care a luat naștere o organizație nouă, numită *Liga Apărării Naționale Creștine*. Această organizație de înfrățire a tuturor bunilor Români și de luptă fățișă contra Jidanilor, înțelegând rostul bunurilor supreme pe cari neamul lui Iuda voește să ni le distrugă, și-a luat drept deviză tocmai acele neprețuite bunuri: *Hristos, Regele, Națiunea*.

Pentru prima oară în viața noastră publică se ridică o organizație, care înscrie în programul ei cultivarea simțământului religios, dând astfel bisericilor noastre naționale un rol și un prestigiu, pe care toate partidele politice până astăzi l'au nesocotit. Cum Jidanii, din negura veacurilor atacă credința creștină, noi apelăm la puterea sfântului locaș al credinței, la biserică, să ne ajute în lupta ce ne-a impus dușmanul ori-

cărui neam creștin. Și cum vrăjmașul iudaic merge din isbândă în isbândă prin stăpânirea ce a știut, printr'o atavică practică de înșelătorie, să dobândească în viața economică, de aceia L. A. N. C. înțelege să păsească la fapte rodnice și de toți apreciate prin întărirea economiei naționale curat românești. Ridicând la o viață gospodărească independentă populația românească, și introducând în comerțul de astăzi, acaparat de Jidani, tot mai multe elemente românești mai ales la început în satele din nordul Ardealului, unde s'au cuibărit paraziții semiți și se îmbogățesc reducând pe sătenii români la sapă de lemn, noi credem, că ne-am așezat pe cea mai strategică linie de luptă, de unde va trebui să vină și victoria prin sforțările noastre crescânde. Iată de ce s'a hotărât să înființăm o bancă cu numele „*Apărarea Națională*“.

Considerațiile de mai sus ne îndrituesc să credem, că toată inteligența Ardealului, conștientă de pericolul jidovesc își va da obolul său subscriind pe:tru amintita bancă. Nu este vorba de o afacere nici negustorească nici politică; asemenea îndeletniciri preocupă partidele noastre cu pretenție de a guverna.

Voim să ajutăm pe micul negustor român să desrădacineze și să înlocuiască pe Jidanul dela sate, așa cum se întâmplă foarte des, unde pun piciorul Mărginenii, cari ar face minuni dacă ar putea învinge greutatele începutului printr'un credit ieftin; voim să facem educația civică a compatrioților noștri împin-

gându-i să ia lupta de concurență sub oblăduirea Ligii, care având binecuvântarea Altarului, este sigură de isbândă.

Poate oare să stea slujitorii bisericilor neamului nepăsător față de străduințele noastre, când noi voim să întărim spiritul religios, când noi combatem adventismul de inspirație semită, care surpă temelia credinței străbune, când noi luptăm să readucem la sânul bisericii toate elementele rătăcite sau înstreinate prin propaganda jidovească, servită de „anumita presă“? Nu, aceasta nu este posibil. Pentru că atunci sfânta biserică și-ar fi uitat și misiunea ei divină de a face pe oameni mai buni prin morala etern superioară a religiei creștine; și-ar fi uitat și misiunea ei națională dovedită în toate clipele vieții poporului român, de a fi stat neclintită alături de elementele de ordine în serviciul desvoltării puterilor națiunii noastre.

Iată de ce ne punem întreagă nădejdea în ajutorul ce ne poate da preoțimea la înființarea băncii „*Apărarea Națională*“; și pe această cale îi îndreptăm rugăminte ferbinte de a îndemna pe credincioși să subscrie acțiuni.

Nu așteptăm sume mari dela cei auți, ci înscrieri numeroase dela cei mulți și mărunți, spre a solidariza la munca noastră de desrobire pe cei mulți și săraci, cari mai ales duc greul jugului, ce ne-au aruncat pe grumaz Jidanii.

Oastea noastră fiind creștină, preoțimea are datoria să stea cu crucea în fruntea ei! *I. C. Cătuneanu*

Biruința Crucii

Dela un capăt la celălalt al globului pământesc, omenirea își îmbracă haina de sărbătoare. Căci se apropie cea mai mare dintre sărbătorile creștine, care se prăznuște într'u amintirea patimilor și a răstignirii Mântuitorului, — precum și a minunatei Sale Invieri. Este preamărirea celui mai strălucit triumf al puterii divine, ce s'a văzuț aevea.

De aceia fiecare bun creștin așteaptă cu bucurie în inimă, sosirea zilei de Paște.

În această zi, pretutindeni, se înalță înnuri de slavă către Cer. Toate lăcașurile Domnului sunt tixite de marea mulțime a credincioșilor.

În catedrale bogate, cu cupole aurite, Patriarhii și Mitropoliții tuturor bisericilor ortodoxe din lume împărtășesc, cu blăgoslovenia lor

archiepiscopalească, pe pravoslavnicii credincioși a lui Cristos, cari se prostern, cu adâncă evlavie, în fața tainiceii minuni a Invierii.

Tot atunci, în giganta basilică San-Pietro, Pontificale Roman, înconjurat de clerul său fastuos, distribuie benedictiunea de Paște nesfârșitelor mii ale credincioșilor, în genunchiați, cu smerenie, în fața Crucii celui Răstignit.

Și în aceiaș clipă în toate domurile pompoase, ca și în bisericuțele modeste, dangătul solemn al clopotelor chiamă pe credincioși la sfânta Liturghie a Paștelor.

Dar nu numai în biserici de piatră sau de lemn se bucură turma lui Cristos.

Căci și sub cerul arzător al Saharei călugărul misionar vestește

Minunea Invierii credincioșilor negrii a lui Cristos, înaintea micului altar, improvizat într'un cort de pânză, — ca și fratele său misionar, care celebrează, în capela mică, tăiată în blocuri de ghiață, sfânta Slujbă, sub cerul înghețat al regiunilor arctice, în fața eschimoșilor, cari adoră pe același Crist.

Chiar și predicatorii sobrii ai bisericilor reformate și protestante vorbesc, azi, cu multă căldură, despre măreția zilei.

Nu este creștin, pe suprafața pământului, care să nu simtă fericire. Din sufletele lor pornesc cântece de bucurie și preamărire către Dumnezeu!

Iar toate aceste imnuri de slavă se contopesc într'o sublimă și cerească armonie!

Căci tot ce simte creștinește este pătruns, de aceeași credință în Cristos și în iubirea deaproapelui, propovăduită de El.

Hotarele națiunilor sunt înlăturate în fața contopirii sufletești a popoarelor creștine.

Universalitatea spiritului creștinesc totuși, niciodată, nu se confundă cu „internaționalismul“.

O pildă grăitoare ne servește, în această privință, viața **Cardinalului Mercier**. Acest blând Prelat Catolic a știut să apere, în fața cotropitorilor teutoni, interesele Patriei sale Belgiene, cu un curaj și cu un eroism, care a stors admirația întregii lumi. Iar când s'a stins, acum nu de mult, în liniștea senină a vârstei sale înaintate, întreaga Națiune Belgiană, cernită de doliu, l'a petrecut la groapă cu funeriile ce se cuvin unui mare erou național.

Iată dar că **ideia universității creștinismului nu se opune idealului național**. — Ba, din potrivă îl stimulează. Căci **nu există biserică înfloritoare, fără o conștiință națională puternică**.

N'avem decât să cercetăm în cartea de aur a istoriei neamului nostru, pentru a găsi confirmarea acestui adevăr.

Însă nici nu trebuie să privim în trecut, — căci și prezentul are tot atâtea probe luminoase, în această privință.

Astfel acum, câteva zile, Țara Românească a fost sguđuită de glasul părintesc a celui mai mare Arhipăstor ortodox. **Sanctitatea Sa Miron, Patriarhul României** a rostit o mare cuvântare, în memorabila ședință a Senatului din 17 Martie 1926, în care a promis că

va sprijini, cu Înalta Sa autoritate, marea luptă națională contra streinilor, ce ne despoaie Țara de bogățiile pădurilor noastre.

Strigătele înăbușite de durere ale neamului, cari n'au putut pătrunde prin ușile capitonate ale cabinetelor ministeriale, — au străbătut în chiliile cuvioase ale Patriarhiei. Aici ele au întâlnit un suflet, care simte adânc suferințele celor de jos. Căci din rândul acestora s'a înălțat și Sanctitatea Sa până la cea mai înaltă treaptă a puterii eclesiastice.

Glasul sângelui a învins. Iar cuvântul profetic al S. S. Patriarhului a răsunat, cu o energie încă necunoscută, în incinta Senatului, în mijlocul aplauselor însuflețite ale Maturului Corp.

Iată dar că din adunarea, ce reprezintă gândirea cristalizată și judecata cumpănită a neamului, s'a ridicat gestul de aprobare bisericească asupra mișcării naționale, începută, cu atât avânt tineresc, acum trei ani, de către studențimea română.

Iar glasul acesta hotărât a avut un ecou puternic!

Din toți codrii, unde securea streinului, ajutată de coada înștrăinatului, doboară la pământ, fără milă și cruțare, brazii falnici, cari de mii de ani veghiaza, ca niște străji neclintite, Carpații noștri seculari, — ca și din văgăunile celorlalți munți, — a răspuns jalnica tânguire a unui neam, ce suferă și rabdă.

Însă și răbdarea își are marginile sale.

Cuvintele bărbătești, pline de iubire neprecupețită de neam și lege strămoșească, ale S. S. Patriarhului prezintă o adâncă semnificație, în această privință.

Prin discursul rostit nu numai că aprobă, ca o binecuvântare venită de sus, marea mișcare național-creștină, — ci Înaltul Prelat taie, tot odată, în carne vie, când ne arată că slujbași ai Statului s'au întovărășit cu cei mai periculoși dușmani ai neamului, — pentru a distruge, în schimbul unor arginți de Iuda, întreaga noastră avuție silvică.

Cât. naționalism cald găsim în atitudinea dârză a Patriarhului nostru.

Figura lui impunătoare stă, cu vrednicie, alături de candida figură a dispărutului Cardinal Mercier.

Unul ortodox, celălalt catolic!

Dar amândoi înflăcărați naționaliști și buni patrioți, în cea mai înaltă accepțiune a cuvântului.

De aceia azi, când Sfânta Sărbătoare a Invierii Domnului ne cheamă

să ne revizuim conștiința și să ne înălțăm sufletul, — cuvînce a ne aminti de *legătura tainică, care există între dogma creștinească și între ideologia naționalistă*.

Și tot astăzi, trebuie să ne aruncăm privirea scrutătoare și asupra cumplitei crize morale, în care se sbate omenirea.

Căci elemente desagregante de ateism și sectarism, de comunism și revoluționarism, de modernism și decadentism, cari au apărut pe orizontul concepțiunii de viață a prezentului marchează, clar, o epocă de scădere a moralității creștine.

De aceia se impune ca, — pe lângă păstrarea intactă a granițelor și caracterelor naționale, — toate neamurile să tindă spre o apropiere a tuturor bisericilor creștine, — spre o uriașă unire spirituală, — care să ne sporească puterile în fața dușmanilor perfizi și lași, dar cu atât mai periculoși, ce primejduesc credința și morala lui Cristos.

Lupta atunci va fi mai ușoară. Căci toate puterile azi răzlețite se vor uni într'o formidabilă forță, care va doborî orice stavilă. Iar marele fluviu al credinței unite va curge atunci, liniștit și majestuos, în matca sigură a unei noi concepțiuni etice. Atunci omenirea va renaște din mîcirla imoralității, în care se bălăcește azi și care va seca pentru totdeauna.

Realizarea acestei mărețe opere va putea să o îndeplinească marea cruciadă universală a spiritului creștin. Devize ei se rezumă în cele două postulate cardinale: *Iubirea lui Cristos și Întărirea Națiunii!*

Sunt cele două noțiuni fundamentale, care sintetizează chintesența problemelor de progres, pace și armonie.

Deci, în ziua sfântă a Invierii Domnului, să ne îndreptăm către Cel ce este Atotputernic și să-i cerem ca să ne învrednicească să vedem, cu ochii noștri, împlinirea acestui sublim ideal.

Evenimentele cele mai recente prevestesc sosirea elipei mult așteptate. Căci se resimte pretutindeni o reacțiune puternică, care crește pe zi ce merge.

Iar în zări se arată contururile mistice și luminoase ale unui gigantic *Semn Sfânt*, care se profitează departe, peste Țări și Mări, înviorând toate noroadele cu o puternică nădejde în

Biruința Crucii!

Caius Bardoși

Jefuirea pădurilor românești.

Neputând reproduce deocamdată, după note stenografice, discursul pronunțat la Senat, în ziua de 17 Martie, de S. S. Patriarhul Miron în chestiunea devastării codrilor noștri seculari de societățile jidovești cari, în contra interesului național, a dreptății noastre seculare și a legilor în vigoare, devastează cu sistem, în grabă și în mod barbar cea mai de seamă a noastră bogăție națională sub ochii guvernului, care de 4 ani prefinde că face operă de consolidare națională, și sub directa supraveghere a aceluia ministru de domenii, care a introdus în România Intregită pacostea **Comitetului Agrar** cu tot cortelul de abuzuri, de fărâdelegi și de hoții, amânăm până la obținerea stenogramei, tipărirea senzaționalului discurs și aducem la cunoștința cetitorilor noștri următoarea telegramă, pe care membrii comitetului regional Cluj al L. A. N. C. s'a grăbit să o trimeată înaltului Prelat ca manifestare de recunoștință pentru bărbăteasca atitudine a întregii suflări românești:

Inalt Prea Sfințitului Patriarh al României

MIRON

BUCUREȘTI

Membrii Comitetului Regional Cluj al Liigii Apărării Naționale Creștine, Vă transmite admirația și felicitarea lor pentru puternicile cuvinte, prin cari Ați apărât avutul strămoșesc în ședința Senatului din ziua de 17 Martie și Vă asigură de tot devotamentul în lupta, pe care Vă dorim să o duceți în deplină sănătate la bun sfârșit.

AUREL CIORTEA
I. C. CĂTUNEANU
VALERIU POP
TITU MALAIU

Ideea națională ca principiu creștin

Creștinismul este o dogmă de credință.

Creștinismul se întemeiază mai ales pe conceptul iubirii. Iubirea messianică a răsturnat toate categoriile etice existente până la întruchiparea lui Isus ca om.

Iubirea creștină isvorăște din adâncimelile conștiinței omului, ce crede cu tărie în adevărul celor cuprinse în Noul Testament. Căci trebuie făcută o fină distincție: credința creștină se întemeiază în spec al pe postulatele morale ale Noului Testament, cari congruează adeseori imperfect cu premisele etice ale celui vechiu.

De aceea a priori trebuie să admitem ca bază a concepției creștine numai: *învățătura ce-a împrăștiat-o ca pe o sămânță roditoare crucificatul depe Golgotha, cuprinsă între rândurile Noului Testament.*

Învățătura Noului Testament a revoluționat omenirea. Ea a chemat la viață morală *naționalitățile* — gințile.

Când a apărut Isus pe pământ, în lume se ciocneau două categorii antagoniste: *adevărul și minciuna*. Christos a repus în cadre normale: *tăria adevărului*.

Și numai grație adevărului absolut, al premiselor morale, din care țâșnia învățătura Lui, am asistat gra-

dat la cucerirea formidabilă, pe care a operat-o creștinismul.

Când și-a început Isus marele său apostolat, la vârsta de 30 ani, Jidovii L-au privit cu neîncredere. Însă când au văzut că „îndrăcitul din Nazaret“, capătă părtași la noua sa doctrină morală intelectualitatea jidovească depe acele vremuri, reprezentată prin Farisei și Cărturari, a prins a uri de moarte, pe Acel ce venise în lume, ca să o ridice din prăpastia păcatului.

Intre Isus și Jidani se știe că a existat cel mai profund antagonism.

Antagonismul dintre Isus și Jidani are o reală îndreptățire istorică: țâșnia din cauza celor două feluri opuse de a concepe noțiunea: „etic“.

Fariseii și cărturarii țintiau în special bunuri materiale; Isus propaga adunarea bunurilor morale și spirituale. Fariseii și cărturarii erau reacționari; Isus era un revoluționar. Fariseii și cărturarii erau egoiști; Isus era un idealist dumnezeesc.

Intre Isus și intelectualitatea jidovească a existat un conflict isvorât din felul de a funcționa a două psihologii opuse.

Și Jidovii înspăimântați de adevărul învățăturilor creștine L-au ucis pe Isus.

Conflictul născut acum 2000 ani, între Isus și Farisei, s'a generalizat astăzi. Căci frontul de luptă s'a mutat între lumea creștină și Jidovi.

Jidanii în mijlocul popoarelor cu cari conlocuesc, duc pe spetele lor, opera de subminare a credinței creștine.

Jidanul urăște pe creștin. Il urăște cu toată impetuoșitatea sa sufletească. Ura Jidanului se naște din inadapabilitatea sa. Se naște din egoismul său. Acel egoism, ce nu cunoaște limite.

Egoismul jidovesc este un egoism: *religios*. În credința sa Jidanul este: *reacționar*; pe când creștinul este: *evolutiv*. Și tocmai din tulpina egoismului său reacționar isvorăște acea ură de moarte contra popoarelor nou-iudaice — creștine.

Față de popoarele creștine, Jidanul este lipsit de milă, de compătimire. El este lipsit de acea facultate sufletească pe care o denumim: *conceptul iubirii*.

De aceea, între elementul talmudic și elementul creștin, subsistă acel antagonism profund, care în cursul veacurilor, s'a transformat într'un adevărat șanț despărțitor.

*

În cadrele românismului, ideea națională ca principiu creștin este o realitate istorică.

Neamul nostru pornește în viață pe cărările realizărilor active, dela o

*

concepție esențialmente: creștină. Poporul românesc — popor conservativ — este insuflat în acțiunile sale de conceptul religiei lui Isus. Pentru român doctrina creștină este o funcțiune psihologică, a cărei realitate se traduce în fapt în toate împrejurările.

În trecutul nostru istoric, totdeauna, ideea națională ca principiu practic, a stat în slujba salvării creștinismului nostru tradițional. Ideea națională ca principiu creștin s'a îmbinat armonic cu principiul practic al aceleiași „idei“, pentru susținerea religiei noastre naționale.

Când au apărut Turcii la Danubiu în Principate ființa o: conștiința creștină ca fond, deși forma exterioră bisericească era slavonă.

Turcii în avântul lor de hoinari trec Dunărea și dăruie multe din locașurile de rugăciune. Totuși, n'au putut să surpe acel fond creștin, care trăia în sufletul poporului românesc.

Din tendința Turcilor de a ne suprima credința noastră tradițională s'a născut șirul de războaie, ce-a afirmat cu prisosință principiul creștin al ideii naționale. Și în epoca de aur a medievalismului nostru războinic, am înregistrat victorii creștine strălucitoare, cum au fost înfrângerile Turcilor la Călugăreni în jud. Vlașca și la Podul Înalt din județul Vaslui.

După epoca slavonă — care însă a dat numai forma creștinismului nostru strămoșesc — urmează istoria grecismului ca influență exterioară asupra credinței naționale în Principate. Și această influență este numai formală.

În tot timpul grecismului bisericesc din Principate, ideea națională ca principiu creștin cade în amorțire din punct de vedere al realizării active, însă, trăește intens în sufletul poporan.

Mișcarea națională a lui Tudor Vladimirescu, înglobează și o latură a desvoltării creștinismului românesc. Căci această mișcare înlătură odată cu Fanarioții și formalismul grecesc din biserica noastră tradițională. Și, tocmai mișcarea Vladimirescului, a a fost una dintre acele exploziuni puternice ale sentimentului românesc, ce-a afirmat cu atâta putere principiu creștin al ideii naționale.

În linia de urcare și coborâre a mersului ideii naționale, între cadrele istoriei noastre, totdeauna această „idee“ a stat în slujba salvării credinței strămoșești. De aceea, și pentru viitor, ori de câte ori sentimentul nostru național-creștin va fi periclitat

va trebui să facem apel la aplicarea ideii naționale, ca să ne menținem credința noastră mântuitoare.

Astăzi, în cadrele românismului, subsistă mai multe religii: ortodoxă, gr.-catolică, romano-catolică, reformată, mozaică etc...

Din această înglobare, noi considerăm ca biserici naționale pe cea ortodoxă și greco-catolică. Celelalte religii aparțin minorităților, pe care Unirea le-a adus în matca românismului.

Dacă privim religiunile minorităților dintre granițele noastre dela început facem următoarea distincțiune: toate variantele religioase ale minorităților *de baștină* aparțin tulpinei creștine și numai a *Jidanilor este opusă concepțiilor etice ale tuturor popoarelor ce conlocuiesc între hotarele României-Mari.*

Cu variantele creștine ale minori-

tăților *de baștină* cele două biserici naționale se află într'o: *concurență culturală.* Cu religia Jidovilor, însă, se află într'un real conflict. Căci religia Jidovilor este diametral opusă concepțiilor etice creștine.

Religiunea Jidovilor se întreamează pe un egoism de rasă; cea creștină pe un altruism uman. Religiunea Jidovească este reacționară; cea creștină este evolutivă. Și în sfârșit, religiuena iudaică se bazează pe ura contra celui ce nu aparține neamului lui Israel; pe când cea creștină se fundamentează pe iubirea dusă până la sacrificiu.

În lupta dintre noi și Jidani, ne sprijinim în apărarea credinței noastre, pe doctrina ideii naționale.

De aceea, afirmăm realitatea istorică și actuală a ideii naționale ca principiu creștin.

Marin Dragnea.

ALARMĂ

Consiliul orașului Cluj

Inconștiența națională a partidului național

Eu lucrul știut că în jurul alegerilor comunale minoritățile și evreei din Ardeal au fost angajați pe înțrecere de a colabora cu diferitele noastre partide politice care se aflau în plină bătaie. Se zice că liberalii ar purta vina principală fiindcă au luat cu sine în joc burghezimea maghiară, punându-le în vedere anumite privilegii.

În sbaterea lor după putere, partidele din opoziție și anume la noi *cel național* — căci celelalte nu numără — au legat frăție de cruce cu evreei și cu socialistii-comuniști (tot evreei de obârșie), denumindu-se drept *frontul unic al democrației.* Până aici închidem ochii și spunem o vorbă veche: *scopul scuză mijloacele, adevă și cu dracul, numai să ajungem la putere!*

Sunt înaintea noastră cele două liste dela Cluj. În cea guvernamentală găsim reprezentanții unui singur partid (al celui liberal) alături de reprezentanții burgheziei maghiare. În cea de a doua întâlnim 1 țărănist, 1 averescan, 5 naționaliști și 23 evreei, socialiști, sioniști, comuniști, flăcăi teroriști de a lui Apáthy, cari au pușcat în Români pe stradă și la Banca Economul în anul 1918.

S'au făcut alegerile și au trecut în revistă toate păcatele și absențele administrației ei românești din Cluj din

punct de vedere național, dela 1918 încoace.

Te cuprinea furia când vedeai pentru cine s'a făcut România-Mare. Veneau la vot, în mod fanatic, demonstrativ evreei de 80—90 ani aduși cu targa și mulțimea de calfe de prăvălie cari abia aveau 22 ani, dar posedau certificate de alegător. Ne puneam întrebarea justă: Unde sunt Români noștri (cei 40,000 Români din Cluj) și aflam răspunsul numai decât: „*noi nu avem drepturi cetățenești căci noi suntem în majoritate soldați, polițiști, funcționari obosiți pentru susținerea echilibrului social ca acești parveniți să ne poată euceri țara, având o desvoltare înfricoșătoare la adăpostul și sub paza legilor noastre largi.*”

Au votat cel puțin 3200 evreei (cu toate că în liste ar rola numai 2800) și vreo 1800 muncitori ziși „organizați“, adică conduși și aflători la porunca și în serviciul evreimii.

Restul voturilor, de cel mult 2000 l-au dat Ungurii (clasa lor mijlocie), Români din Mănăștur, și intelectuali, funcționarii Români de toate coloriturile politice.

Aceasta este statistica nefalsificată a listelor electorale din Cluj și a primei campanii de alegeri după cea mai largă constituție românească, care nu-ți cere nici baremi ețate de

24 ani și obligamentul militar satisfăcut. Și nu ți-le cere aceste condițiuni ca să fim **democrați** și să nu stânjenim pe atâția *boheri* cari se află la ei acasă.

Dintre ai noștri sunt mulți, cari nu și-au luat osteneala măcar să cunoască conținutul listelor electorale. Evreii le-au știut căci ei și-au făcut în anii din urmă, fără de nici o conturbare sau controlul legal, *procedurile de încetățenire și cu acea ocaziune au fost trecuți și în listele electorale.*

Dar ai noștrii?! Ai noștrii sunt parveniți în Cluj, căci studenții, funcționarii, soldații, ofițerii, servitorii streinilor și atâta altă lume credea că e ceva firesc ca și ei să fie trecuți drept cetățeni români fără multe forme și anume din oficiu, prin un control amănunțit al cetățenilor.

Am rămas înmărmuriți în fața acestei statistici, căci aveam convingerea că noi: elementul românesc am început baremi într'o măsură mai neînsemnată a fi stăpâni la noi acasă.

Nu suntem geloși de drepturile cele mai largi pentru toți cetățenii de orice limbă și de orice crez politic, dar suntem nedumeriți când și după 7 ani de viață românească noi nu vedem înjghebându-se o clasă românească conștientă în orașul atât de important ca Clujul.

Ori nu s'au investit aici sumedenia de capitaluri românești pentru industrializarea Clujului și nu am descălțat dela glia părințească atâția Români ca să i încadrăm în viața economică a Clujului, unde avem atâtea drepturi stropite cu sânge?!

Unde sunt acești oameni aduși în vâltoarea orașului sacrificându-și curățenia lor dela glia satelor?! Răspunsul e simplu: I-au înghițit masele streine și cele evreești fiindcă *tot ce e muncitor*, cade sub teroarea și în stăpânirea lor, singurii cari susțin în mod clandestin și pe față organizațiile muncitorești, beneficiind de fondurile colectate din sudoarea lor. Adică: *tot ce creiăm noi, ajunge slugă la dârloagă* și noi nu știm să fim stăpâni la noi acasă, căci corporațiile industriale și camerele de comerț sunt romanizate numai în mod fictiv; ele servesc și mai departe interesele și privilegiile streinilor, dar nu numai a celor băstinași ci a tuturor parveniților și cuitropitorilor de după război. Faceți numeroțoarea brevetelor industriale și comerciale de după război și veți vedea marele dezastru național.

Și după aceste fapte și după teroarea demonstrativă a evreilor

de a se manifesta și de-ași arăta puterea, am așteptat nerăbdători să se trezească conștiința națională în ai noștri, să arunce la o parte patimile politice, să se scuture de dăgăgii prea grei a parveniților și să facă o politică mai serioasă în ce privește asigurarea administrației celui mai însemnat oraș din Ardeal.

Au învins naționaliștii, deci pentru cele următoare au ei singuri toată răspunderea istorică înaintea tuturor cari mai avem un picur de sânge și creier românesc.

Constituirea consiliului și a delegației permanente s'a făcut sub conducerea celui mai luminat profesor universitar (*cel puțin așa zic oamenii*) și iată ce a ieșit din aceasta lumină oarbă sau orbită numai pentru un moment:

Profesori universitari, avocați români, oameni de administrație românească n'au avut curajul de a salva baremi *delegația permanentă* și a-i da un colorit național românesc sau a-i împrumuta o *structură de specialiști*, ci au lăsat pradă conducerea orașului Cluj pentru 8 ani de zile în majoritate oamenilor, cari nu reprezintă nici cetățenii Clujului, nici pe muncitorii Clujului ci numai *pe teroriștii* cari s'au dovedit că li se deschide terenul de a lucra pe față.

În delegația permanentă întâlnim din 10 membri (7 titulari și 3 supleanți) un avocat român, un director de bancă român, un profesor român și pe dl Tuffli Richard comerciant român; restul de 6 persoane sunt socialității și evreii, apoi un moșneag disident al burgheziei.

Consiliul în pragul constituirii a contestat sub răspunderea partidului național pe membrii de drept: profesori, reprezentantul bisericii române gr. cat. și inginerul Traian Dragoș, care ne-a românizat căile ferate cu atelierele lor din Cluj, dar au rămas necontestate și necontrolați membrii, cari au dosare kilometrice la Consiliul de război, când ne era subminat țara și existența națională prin organizarea *grevei generale politice*. Acești consilieri fac parte din delegația permanentă.

În ce măsură tremurăm când vedem rolând zidarii și tipografii și în genere clasa muncitorească în delegația permanentă a Consiliului, în aceeași măsură ne cuprind frigurile când ne trezim cu muncitorii noștri Români *desconsiderați* și fără de nici un rol la conducere.

Ori dacă socialiștii sau democrații (ziceți-le cum vreți ca să nu se jig-

nească de titlul de comuniști), ajung la conducere, ne întrebăm oare sunt ei în proporție cu celelalte caste orășenești și mai ales întrebăm pentru ce nu vedem acolo pe vreun tipograf român, ori pe dl Jumanca și pe dl Flueraș?!

Răspunsul e simplu: pentru că aceștia nu sunt teroriști și aceștia nu puteau asigura aportul maselor subjugate și stoarse de evreii tulburatori întotdeauna a echilibrului social.

Și o întrebare și mai românească: Pentru ce nu reprezintă pe bravi mânăstureni în Consiliul Clujului barem o singură persoană din 50, fie naționalist fie liberal și de ce avem așa de neproportional reprezentanți pe flăcăii lui Apáthy, cari au spart cu baioneta pântecile femeilor române dela sate în 1918, pe străzile Clujului când le aduceau laptele și ouăle la haitele, care pușcau pe străzi?!

Să răspundă la acest fapt trist dl *Socol*, care le este deputat!

Partidul național se mândrește în reclamele sale de a *fi și democrat și național*.

În schimb el ne arată listele dela Cluj și naționalismul lui fals și inconstiința precum și necapacitatea de a consolida acest neam, dar și democrația proastă de stradă. Închiiți-vă un Consiliu orășenesc la Cluj, la conducere pentru 8 ani, care din 50 de membri nu are în sânul său nici un *mânăsturean* (apărătorii Clujului românesc sub invazia haitelor săcuiști) și nu numără în sânul său nici barem un singur *muncitor român*, care ar putea dovedi, că prin eliberarea neamului am ajuns și noi barem la *libertatea muncii*.

Cetățeni dați-vă seamă de conducerea voastră și *mânăstureni* examinați-vă conștiința și vedeți cum se tradează țara noastră prin votul vostru exploatat fără Dzeu și fără rușinare.

Nicolae Popa
prof.

† Victima a unei boale interne (apendicită) a încetat din viață, în vârsta de 28 ani, Aurel Atanasiu, comerciant în Piața Mihai Viteazu, ginerile lui Iosif Bodea, proprietarul restaurantului cu același nume. Aurel Atanasiu, fiu de preot un negustor cinstit și muncitor. Fost președinte al „Uniunii micilor industriași și comercianți” a îndrumat, prin exemplul lui, pe mulți români să facă comerț și negustorie, grăbind prin aceasta înmulțirea numărului românilor în această ramură de activitate. Cei cari l'au cunoscut, îi păstrează o frumoasă amintire.

Numai drepturi?

Membrii „poporului ales“ — Israelii — nu pierd niciodată ocazia, ca să ne umiliască cu „drepturile acordate lor prin tratatul dela St. Germain“. Acest tratat (fie-i memoria uitată) ne-a obligat pe noi Români să încetăm în masă pe Jidani; articolul 7 din Constituție, pentru care a luptat cu atâta entuziasm generațiile trecute timp de 5 decenii, a fost pur și simplu desființat. Prin noua Constituție promulgată cu decretul regal No. 1360 din 28 Martie 1923 — Titlul II — se stabilesc drepturile dar și *datoriile* oricărui cetățean român. Tot în această Constituție — Titlul V articolul 119 — se prevede obligativitatea serviciului militar pentru oricare Român. Jidanii cu mentalitatea lor specifică, ce-și are origina în Talmud și ghetto, refractari oricărui spirit de ordine, de disciplină, caută să se sustragă în mod regulat dela stagiul militar. În sprijinirea afirmațiilor mele voi aduce dovezi concrete.

Iată cum glăsuiește raportul corpului IV armată Nr. 23 din 12 Aprilie 1914 către M. S. M. — despre ostașul evreu: „Soldatul evreu este un element pe care nu numai că nu se poate conta în război, dar este un element periculos și dizolvant pentru armată“. Dar dovada cea mai convingătoare ne-o dă purtarea ostașilor jidani în timpul marelui război. Nu voi formula absolut nici o acuzație — căci „poporul nervos cu perciuni“ m'ar acuza că sunt pătimăș — ci voi înfățișa cititorului copii după acte oficiale (și care sper că sunt argumentele cele mai serioase). Ordinul Nr. 5946 din 8 Octombrie 1917 al diviziei-VI-a către unitățile de trupă (subscris de generalul Arghirescu): „Încă dela începutul războiului am avut ocazia să constat, că soldații români de religie mozaică se predau sau dezertează la inamic. Această purtare lașă a soldaților de rit mozaic, cari își calcă fără scrupul jurământul de credință și datoriile de cinst și onomie față de steagul țării, ne îndreptățește să admitem, că și acei rămași în rândurile noastre vor dezerta, când li se va prezenta ocazia și că, dacă nu au dezertat până în prezent este că nu au avut ocazia s'o facă“.

Să presupunem însă, că toate aceste dezertări au fost datorite fricei — una din *calitățile* înăscute ale „poporului ebreu“ — și anume „fricei de moarte“. Dar după terminarea

războiului, când serviciul militar nu mai era absolut deloc riscant, se cuvenea ca toți fiii poporului israelit să-și facă stagiul în armată. Așa dicta logica și bunul simț. Dar cum hahamii și adepții lor, nici nu voesc să audă așa ceva, sustragerile israeliților dela legea recrutării în loc să se împutineze s'a mărit considerabil.

În ziarul „Cuvântul“ dela 21 Ia-

Să învățăm ai cunoaște

A trebuit să vie spiritul jidănesc — inventiv prin excelență — care să descopere că Românii pe lângă alte calități moștenite din moși-strămoși — deja recunoscute — mai sunt și intoleranți.

Nu ne miră acest fapt, judecând pe acei ce emană această afirmație, rezultatul unei înguste concepțiuni. Ei sunt eternii paraziți, cari se lăfăiesc în puf și totuși ne acuză de intoleranță.

Iată în fine că și pe pământul nostru binecuvântat, a mai ieșit la suprafață încă o categorie de nemulțumiți, acum cu ocazia reformei învățământului particular.

În absurditatea lor, nici ei nu știu ce vor; totuși din diferite colțuri pleacă proteste și sbierete răgușite, cari se bat cap în cap. Așa unii printre cari și Rabinul din Oradea-Mare cere ca în școlile particulare evrești, predarea să fie în limba maghiară, ca și cum limba lui Arpad le-ar fi legănat primii ani ai copilăriei. Alții, cer ca predarea să se facă în „idiș“ care este un amestec de toate și nimic, în tot cazul ceva ce n'are nimic comun cu limba vechilor cărți.

În fine alții sbiară în disperare să se îndrepte un mare sacrilegiu dându-i-se dreptul pe care-l merită limbii vechi ebraice. Iată culmea absurdității: cum vor putea micii perciunați să învețe o limbă inexistentă, moartă de 2000 ani, pe care nu sunt în stare s'o talmăciască pe deplin nici cei câțiva cărturari cu pretenție?!

Apoi, cum se face că jidanii din Franța, învață în școli limba franceză, cei din Germania, cea germană, cei din Anglia cea engleză . . . etc. și numai cei din România să învețe idiș sau ungurește! Nu ne dăm seamă că timpul e bani, de aceea mai stăm și discutăm niște pretenții, constatând absurde, ale unor indivizi,

nuarie 1926 se publică numele mai multor „tineri circumciși“ condamnați de secția III-a a Tribunalului Ilfov la câte 2 luni închisoare pentru sustragere dela legea recrutării.

Și acum, când am făcut dovada complectă a celor afirmate de noi, avem toată voia să ne întrebăm:

Oare fii „poporului ales“ au nu-mai drepturi?

Datorii nu au?

Drd. Nicu Ionescu
București

față de cari ori cât de toleranți am fi, tot ne vor acuza de cea mai crasă intoleranță.

Iată dle cititor ce șarpe încălzim la sânul nostru. Iată acești venetici, trădători oricând li se ivește ocazia, cum caută prin halucinațiile specific rasei, să ne discrediteze.

Desigur, că mâine vom citi, că acești pretențioși perciunați, s'au prezentat la Liga Națiunilor cu un voluminos protest referitor la intoleranța noastră, cerând cu insistență să ni se impună ca predarea în școlile să se facă în una din limbile: maghiară, idiș — dacă și aceasta mai este limbă! — sau ebraică.

Săraci jidovi rătăcitori nu credeți c'ați ajuns prea departe cu pretențiile voastre bolnave și c'ar fi timpul să veniți la realitate dându-vă seama că trăiți într'o țară în care cuțitul deși a ajuns la os, totuși vă tole-rează? Nu forțați însă răbdarea Românului.

Desele proteste cu cari dau fuga jidănașii la Liga Națiunilor e un semn că demnii urmași a lui Juda lucrează și încă lucrează intens. Încheieturile acestei barace poreclită Liga Națiunilor scârție prelung a jale, semn că și-a trăit traiul și ora de apoi i se apropie.

Înființată de oculta jidănească, va fi desființată tot de ea, deoarece un lucru învechit e scos din uz și aruncat în pod printre vechituri.

Nesuccesul însă, totdeauna, face să te gândești la noui încercări pentru ajungerea scopului propus.

De acea să nu nemirăm că mâine în locul Ligei Națiunilor, în jurul căreia se face atâta vorbă, se va ridica o altă baracă, a cărei firmă nou vopsită, cu o culoare bătătoare la ochi, va sfida ruinele acoperite de bălării și uitare a celei ce-a fost Societatea Națiunilor.

Deja în Ungaria a început a se

ventila ideia retragerii ei din Soc. Națiunilor, imputându-se guvernului, că cu ocazia diferitelor conferențe, n'a fost capabil să țină la suprafață chestiunea minorităților.

Vântul, care abie adie, se va transforma într'un uragan ce va bate cu furie, și desigur că această baracă cârpită din vechituri, nu-i va putea rezista, va trece în lumea umbrelor, ca atâtea alte plăsmuiri, lăsând spiritului inventiv, posibilitatea de a creia altceva.

Și azi, mai mult ca oricând ne așteptăm la asemenea surprize, când perfidia omenească a atins culmea.

Evreio-maghiarii cer, cu multă insistență, refacerea hidoasei făpturi — conglomeratul ante belic — acela ce a fost vechea Ungarie. Acești creduli nu s'au convins încă de lucrul știut de toți, că pagina aceasta de istorie s'a scris cu mult sânge curat ce nu se poate prefăce în apă.

Iată cine s mării patrioți, iată cine

se bat azi cu pumnul în piept strigând că sunt gata oricând să moară, pentru ca mâine să figureze în listele de trădători, iată în fine cine se prezintă aproape zilnic cu plângeri și proteste la Soc. Națiunilor în numele națiunii maghiare.

Acești perciunați, pescuitori în apă turbure, angajează poporul maghiar în chestiuni ce'l face ridicol în ochii Europei. Putem afirma cu certitudine că acest popor, de mult și-ar fi găsit steaua polară care l-ar fi orientat realmente în chestiunile ce'l privesc, dacă nu s'ar fi lăsat dus de nas de mercenarii jidani, ce nu urmăresc decât să tragă imense foloase din aceste chestiuni, chiar sacrificând patria în numele și pentru care se prezintă la Liga Națiunilor.

Când aceștia sunt jidanii de pretutindeni, de ce să fim atât de absurzi pretinzându-le celor dela noi să fie altfel?!

Gh. Pruteanu

Problema evreiască în Maramureș

Maramureșul e o mai jidovească provincie decât Palestina atât după numărul evreilor, importanța lor economică-comercială-industrială cât și după mentalitatea și morala ce au știut impune — Lipsește numai Mesia să se nască aici, că nu numai de fapt ci și după scripturi să fie Maramureșul pământul făgăduinței.

Aici 2 români susțin un evreu, în cea mai săracă și mai secătuită provincie. Numărul românilor era de 82.778 suflete, mult scăzut prin emigrări. Numărul analfabeților este de 80%. Solul e neproductiv și caracterul județului este de munte. În jugăre cadastrale a 1600 st. județul are suprafață de 572.286 j. c. repartizate după culturi: arător 61.951 j. c. fânețe 140.339 j. c. grădini clădite 3591 j. c., pășuni 57.240 i. c., păduri 252.976 j. c. și neproductiv 56.19 jug. cad. Marea proprietate arendatoare posedă 100.606 jug. cad. totalul 91.940 j. c., comunitățile compozesorale ale românilor moșneni de origine nobilă 94.530 j. c., iar comunele posedă 23.140 j. c. Deci pentru proprietatea mică și mijlocie rămâne productiv 136.680 j. c. din cari suprafețe 1/4 anual e imaș în urma sistemului alternant de imaș și țarină pentru a odihni pământul. După registrele de impunere financiară dl consilier agricol județan I. Berghianu a găsit că între 30—100 j. c. proprietate medie au 6000 capi de familie proprietari, din cari 4000

sunt evrei și că 80% a mării proprietăți particulare e evreiască! Și aici nu se aplică art. 9 din legea Reformei Agrare pentru a restatornici status quo ante al proprietății dinainte de emanciparea evreilor.

Execuțiile Reformei Agrare sunt sub toată critica, s'a eludat legea și proprietatea uzurată prin îndosiri, falsuri și fraude a scăpat de expropriere. În fruntea „tovărășiei fără răspundere“ se află prefectul Mihályi Gábor și frații săi, cari au apărat proprietatea evreiască de expropriere, încât în Borșa nu se pot expropria intravilanele virane nici pentru clădiri școlare.

De tot s'au expropiat de ochii lumii pe hârtie 6586 j. c. pentru 6586 îndreptățiți, 11% din neproductivul expropriabil în sensul art. 17 și 18. Proprietarii având preferința de a-și alege moșia în virtutea art. 20 oferă neproductivul, încât împroprietărirea nu se poate face.

Ne lipsesc în urma granițelor nepotrivite 70% pășuni. Cu toate acestea înființarea pășunilor comunale în baza art. 24 cu prefacerea suprafețelor apte în pășuni întârzie, în frunte cu Mihályenii au scos comunele din arenzile forțate.

Prefectul a pus în Repedea să facă uzură de pășunat pe Fried Leizer în muntele său „Peticeana“, de unde a alungat comuna Giulești și Leordina. Ba s'a cerfat pentru Fried Leizer din Ruscova evreul său

de casă cu dl Mavrodineanu directorul regional silvic și subalternii săi ponegrindu-i la ministere. Acest munte cu 3900 j. c. a fost nemărturisit la expropriere.

În țara pădurilor unde se revin la cei 20.000 capi de familie agricultori 14 j. c. loturi tip de pădure, nu să aplică art. 33 și s'a redus acest lot tip în comunele de munte Vișeu-de-sus și Borșa la 4 j. c., ca să cruce de expropriere pentru Groedel și agenții săi Mihályi Péter, Mán Zoltan și Urdea János în Vișeu-de-sus 13.869 j. c. și în Borșa 10.810 j. c. pădure să le poată fura prin segregări frauduloase și scandaloase, încât nu se pot înființa păduri comunale, ba moșnenii perd sub mantia dreptății sociale și ce aveau. Anexele A. și B., arată situația munților și fraudele segregărilor. Comitetul Agrar în Vișeu-de-sus, cu hotărârea sa din 10/IV 1924 No. 1377 E. a spoliat compozesoratul de grosul moșiei sale. În Borșa încă nu s'a pronunțat. După ce eșirea din comunitatea compozesorală nu s'a întâmplat și Comitetul Agrar a fost mințit urmarea ar fi, că suprafețele de mai sus să se expropieze pentru înființarea de păduri comunale și aplicarea art. 33.

Ocupațiunea principală a locuitorilor este creșterea vitelor și industria casnică de lemn și lână, mai ales în 6 luni de iarnă când lucrările câmpului pauzează. Materialul brut trebuie asigurat prin păduri și pășuni comunale. Fără pășuni la discreția uzurarilor sunt robii oilor, ei le ierneză imens de scump și jidanii ori renegații le iau fructul și lâna, căci pentru pășunat cer naturalii. Aceasta uzură taie din rădăcină ființa românilor. Celelalte toate câte trebuie se importează, alimentele socotind și porumbul și ovăsul de aliment uman, ajung egal repartizate pe 3 luni, restul se importează.

Jidanul a ajuns stăpânul stânei prin proprietatea muntelui, unde face brânză cușeră și îngrașă vite de export aproape de Vama cucului. Exproprierea munților este o necesitate națională. Evreii și puținul ce s'a expropiat îl scutește cu perversitatea art. 36 și 47 din legea R. A., pentru cari operațiuni primesc certificate și protectori. De sate se desinterează toți, administrația din interes de obște nu cere nimica deși nu are primării, abatoare, locuințe, școli, cimitire etc.

Delegații sătenilor, cari nu primiau mită și-au înlocuit samavolnic

în urma ordinului prefecturei. Au amuțit toate conștiințele. Avocații marelui proprietăți la exproprieri au fost: *Dr. Florent Mihályi* fratele prefectului și *Dr. Ioan Coman* fratele primpretorului din Vișăul-de-sus, cari au dispus peste un arhiv de certificate deochiate, toate luate în considerare de comisiunile locale alese pe sprânceană. Mihályi Florent în Borșa este președintele compose-soratului, afară de compose-sorat a mai reprezentat 38 speculatori cari reclamau 10,81 jug. cat. păduri pentru sine și firma ungară Pyrit din Buda-pesta, care reclama subsolul, compose-soratului. Revizuire nu a făcut fără să abzică procura. A mai fost importat de senator în Maramureș pentru protejarea învârtelilor ciracul lui Bădă-rău *V. V. Pella*. Baronul Groedel este cetățean maghiar identic cu prietinul cleptocrației politice aciuite la „Carpatina” și la „Kalotaszeg” S. p. a. în Țara Moșilor. Venirea sa în Maramurășul jidovit ar fi un de-zastur național. Dacă vom frunzării compașul băncilor și al întreprin-derilor vom găsi în consiliile de administrație pe dnii: *Mihályi Gábor*, prefect, *Dr. Mihályi Florent* și trădătorul de neam *Dr. Mihályi Péter*, *Dan George* subprefect, *Dr. Cziplea Paul* primarul Sighetului, *Dr. Ioan Rednic* primmedic județean, *Victor Hodor*, inspector administrativ etc.

La „Banca Marmația” în faliment județul a pierdut 1 milion lei depu-neri.

comunale. Jidanii au pătruns în admi-nistrație. Lista notarilor am comuni-cat-o în „Patria” din III a. c., la acest șir mai pot adăoge numirile mai noi: *Avrum Gold* subnotar în Moisăi și *Herș Tesesler* notar în Glod. *Scritorii comunali sunt aproape toți jidani*, Ungurii sunt jidoviți și com-bat români.

În comunele de frontieră toți no-tarii sunt evrei ori unguri, românii nu să suferă pentru a se putea opera combinațiile de frontieră.

Când și-a măritat fata rabinul Teitelbaum din Sighet s'au lăsat 10,000 evrei fără pașaport să vină din Galiția și Cehoslovacia, la fel la moartea lui Teitelbaum s'a deschis frontiera dar în schimb pelerinii ro-mâni de peste Tisa au fost oprîți să vină la Mănăstirea Moisei să asculte povăța episcopului.

Jidovirea administrației și a rene-gaților e o realitate tristă și jidanii sunt o conjunctură norocoasă pentru funcționari.

Ce-i de făcut? Să se revizuiască *din oficiu* executările Reformei Agrare cu aplicarea art. 9, 24 și 33.

Să se salveze compose-soratele oprindu-se segregările și împărțirea lor;

Să se înființeze școli de pomărit, legumărit, albinărit, lăptării, arte și

meserii, profesionale și gospodărie de munte de toate gradele.

Să se mute funcționarii și cei ce vor înlocui să primească în plus 100% leață și după 10 ani împlinirea do-rințelor cu avansare extra tour;

A împăna județul cu școli și în-vățători pe speșele statului;

A reînființa străvechea episcopie la Sighet;

A muta 2/3 din clerul molipsit;

Cooperatie, activitate extra șco-lară, alimentarea cu bani a Băncilor Populare;

Suprimarea cărciumelor, cărciu-mari pot fi numai români;

Retragerea reescomptului și a au-torizației de devize dela băncile evreiești;

Modificarea codului penal: speci-ficarea uzurei și a fraudelor și per-secutarea lor din oficiu prin procu-rori speciali, altă jandarmerie, uzu-rarii și înșelătorii perd dreptul cetățenesc și se expulzează, la licitațiile și întreprinderile statului nu pot par-ticipa evreii, suprimarea alcoolismu-lui, colonizarea industriaișilor și co-loniștilor din Macedonia, industria-zare „Pro primo: declararea Mara-mureșului de teritor periclitat cu mă-suri excepționale. Urgența e esenția-lul. Așa ar merge salvarea.

Dr. Vasile Filipeiuc
Vișeu-de-sus.

DIN ȚARA MOȘILOR

Când doi se ceartă se știe cine câștigă.

Din certele partidelor politice, n'au câștigat mai mult streinii? Spre du-rerea noastră proverbul nu s'a des-mințit nici în actualele alegeri co-munale, din care Jidanii a fost cei mai câștigați.

Domnilor politiciani! Eu cu min-tea mea simplă de țaran nu pricep cum dvs., oameni care ați căutat prin studii să aprofundați chesti-unile sociale și naționale, să uitați de datoria ce aveți către țară și neamul românesc și să puneți mai presus decât marile interese ale țării și neamului, micile dvs. interese de partid.

Domnilor! În acest mare proces al țării care durează de opt ani pentru romanizarea orașelor, toți Români trebuia să formeze un sin-gur front, ca să se termine odată cu această rușine de-a auzi și azi în al optălea an dela unire, vor-bindu-se o limbă streină în institu-țiunile noastre, cu toate că pe pe-

reți sunt atârinate tablite cu „*Vorbiri numai românește*”.

În timpul de tristă memorie, stră-inii aveau un proverb, „Că româ-nul ține minte”.

Acum s'a adevărit că acel pro-verb e invers, pentru că oamenii noștri politici uită foarte repede.

Sub un păr bătrân din grădina casei mele părintești, se mai cu-noaște și acum șiroaiele de sânge scurse din trupul mult iubitului și neuitatului meu tată, din rănile ce-lor douăzeci și cinci de împunsături de baionetă și celor două gloante de armă. Mormintele celor opt sute mii de eroi căzuți pe diferite fron-tori pentru înfăptuirea României-Mari sunt încă proaspete.

Rănile invalizilor de război- la mulți mai sângerează încă. Micii orfani, trăiesc încă tot din mila al-tora. Tranșeele n'au dispărut încă și fără a le căuta apar mereu în-aintea ochilor. Dar..., cei ce-au dat dovadă de bravură în dosul frontu-

Slugile jidanilor, auslaggoimii și creștinii de reclamă dela „gründun-gurile evreiești” — combat finața băștinașă română și favorizează evreii.

„Industria Maramureșană de piele” a lui *Volf Perl*, nu fabrică piele, ci exploatează 10,000 m³ molift prima esență, unde câștigă un hatâr la m³ de 150 lei, la an 1 1/2 milion lei. Lemnul îl vând lui *Elefant Smiele Sándor*. Aici e tovarăș și *Dr. Petru Groza*, *Rusu Abrudeanu*, deputat, apărătorul lui *Mihályi Péter* în par-lament și deghizat *Dr. George Nedici*.

Mai nou au înființat „Banca Co-mercială” cu avocații și jidanii de casă a lui Groedel, unde e presiden-tul consiliului de administrație *pre-fectul cu pretorii și parlamentarii* etc. Banca e chemată sub formă de tantieme a îmbrăca mita dela jaful compose-soratelor.

Pe evreii Stern Fisur și Max Ra-paport prefectul, fiind în consiliul de adm. a „Patriei” firmă ungară le-a re-dus impozitele ori scutit de impozite

lui, sunt prea ocupați de alte afaceri zise românești.

De pe zidul temnițelor din Cluj, încă nu s'au uscat toate lacrimile românești. Locuitorii Șopronului parcă și acuma văd pe preoții și țărani români internați acolo, iar țărancelor române și acum li-e, frică de jandarmul ungar, care le smulgea penele din coada cocoșilor....

Domnilor politicieni, prea repede ați uitat toate acestea și e păcat strigător la cer ca, pentru micile dvs. interese de partid, să vă faceți frați de cruce cu cei mai neimpăcați dușmani ai neamului românesc, de care ne leagă un trecut prea dureros. Nu înțelegeți pericolul șarpelui ce-l băgați în sân și nu vă gândiți la durerea ce ne va pricinui-o mușcătura lui?

Desgustați de această mârșavă și rușinoasă înțelegere făcută de partidele politice în alegerile comunale, unde și-au arătat arama pe față, pactând cu dușmanii neamului românesc, noi țărani din Țara Moșilor nu mai avem nici-o încredere în partidele politice. Degeaba vor mai încerca membrii lor să ne mai spună

că luptă pentru noi să ne scoată pădurile din mâinile lui Tischler et. Comp. și alte brașoave, căci nimic nu le vom mai crede. Cum să credem noi că doar „Corb la corb nu-și scoate ochii“?

Am tot auzit noi Români, dela munte, dar n'am crezut până acum, că de aceia nu se poate înfăptui și aplica cu dreptate reforma agrară, întrucât politicienii noștri sunt înstrăinați de neamul lor și inima le bate numai pentru arginții Jidanilor.

Își închipuie oare cineva că nu erau Jidani destui pentru consiliile de administrație a le întreprinderilor jidovești și numai așa i-au băgat pe politicienii noștri? Nu. Era prețul vânzării intereselor românești!

Care este rezultatul desbinării între români? Deși poate o știți și dvs. v-o spun și eu. Ura între frați, năcrederea în legi, înstrăinarea bogățiilor românești și importarea făcătaxe a perciunaților, afaceri din care politicienii se aleg cu șperțurile și cu tantiemele, iar Jidanii cu miliioanele.

Bologa 10 Martie 1926.

Ioan Potra

BCU Cluj / Centra **CRONICA EXTERNA** Arad

Franța căzută tot mai adânc sub domnia jidovească

Afirmațiunea aceasta se poate dovedi luând din enormul material documentar incontestabil, scos din viața publică a Franței ajunsă actualmente de pe urma Jidanilor la un grad de decădere îngrijitoare, luând două fapte recente așa cum ni le relatează „Jüdische Presszentrale Zürich“ din 26 Februarie 1926.

Traducem din cuvânt în cuvânt titlu și coprint:

„Un departament pentru afaceri jidovești în Ministerul de Externe al Franței (titlu).

Paris. Consiliul de ministri francez a hotărât să înființeze la Ministerul de Externe un departament special jidovesc. Conducătorul acestui departament va fi dl *Canet*, fostul conducător al departamentului pentru afaceri religioase. Înființarea acestui departament stă în legătură cu interesul pe care guvernul francez dela un timp încoace îl arată față de chestiunile jidovești și mai ales pentru colonizarea Palestinei“.

Observă, Domnule cititor, viclenia atavică a Jidanului și naivitatea Francezului. Luând drept pretext co-

lonizarea Palestinei, finanța jidovească a impus Franței înființarea unei autorități de *stat*, cu caracter pur jidovesc, ca și cum plecarea Jidanilor la Palestina nu s'ar putea efectua prin diferitele organizații ale nației jidovești. Franța primește crearea unei puteri oficiale deosebite de a statului francez, pe teritoriul ei, pentru ocrotirea intereselor acelor indivizi, cari totuși pretind că sunt cetățeni francezi! Observă, te rog, până unde poate merge pervetirea bunului simț și înjosirea demnității naționale, când Jidanul a ajuns să-ți dicteze cum să gândești și cum să faci politică. Dar textul tradus mai conține o particularitate caracteristică: autorul informează toată lumea că s'a înființat la Ministerul de Externe al Franței nu o *secție* a afacerilor jidovești, ci un „departament“. Cuvântul este ales într'adins spre a se înțelege un *Minister special*. Așa dar, Jidanii au obținut să aibă în mândra și glorioasa Franța un Minister al lor propriu! Iată cum se înfăptuește *statul jidovesc* în sânul statului creștin!

Al doilea fapt, din care se des-

prinde clar constatarea că Franța lasă frânele guvernării de sine pe mâni jidovești, îl luăm din *Jüdische Presszentrale Zürich* din 5 Februarie 1926. Citim următoarea informație:

„*Beirat 31 Ianuarie*. Primul rabin al Siriei, Dr. *Tajer*, a fost numit consilier de stat în Siria și atașat pe lângă *Pierre Alibes* ca consilier politic al acestuia. Numirea s'a făcut de către înaltul Comisar francez în Siria, de dl *H. de Jouvenel*“.

În acest caz se repetă aceiași politică jidovească destăinuită cu dovezi incontestabile de Profesorul de la Universitatea din Cluj I. C. Cătușeanu, în articolul intitulat „Unde am ajuns“ publicat în *Infrățirea Românească* din 1 Ianuarie 1926; și anume politica iudaică însinuantă, perfidă și adânc periculoasă de a avea câte un spion jidan pe lângă demnitarul creștin, sub forma de atașat politic și consilier intim.

În chipul acesta „consilierul intim“ cunoaște toate secretele guvernării, știe de mai înainte proiectele de acțiune, și dacă vreunul din acele proiecte nu promovează interesele rasei jidovești, consilierul intim le destăinuiește conducerii oculte a Jidovimei internaționale, care prin puterea presei, a finanței și a Ligii Națiunilor va zădărnici cu siguranță realizarea proiectului făurit de demnitarul creștin.

Bietul stat creștin încăput pe mâna Jidanilor sub forma mai sus amintită va trebui să cedeze, să renunțe la apărarea intereselor naționale, dacă voește să nu intre în conflict direct și fâțș cu rasa lui Iuda, ajunsă atot puternică după război, nu numai pentru că nu a sângerat, nu numai pentru că nu a pierdut nimic, dar pentru că a supt prin bancherii ei din Londra, New-York, Berlin, Hamburg, Paris tot aurul națiunilor beligerante și pentru că are acum în fața ei popoare istovite prin flagelul războiului mondial.

În aceste condiții jidovimea dictează efectiv sau din umbră sau sub forma hipocrită a Ligii Națiunilor.

Se cere o continuă încordare, o crescândă energie morală, acea dispoziție eroică de a înfrunta situații, ce pot da naștere la greutăți și sacrificii, se cere astăzi mai mult ca oricând bărbăția, dovedită de un Mussolini, spre a păstra patrimoniul și indepenența națională contra atacurilor periculoase pornite din tabăra Jidovimei internaționale, care are interes să tulbure pacea dintre națiuni, iată pentru ce întreaga lume creștină a început să vadă tot mai clar că neamul lui Iuda trebuie doborât.

Audax

Octavian Smighelschi

Asociațiunea pentru literatura și cultura poporului român din Sibiu a ajuns de vre-o câțiva ani încoace prin cumpărare în posesiunea lăsamântului artistic a pictorului blăjan Octavian Smighelschi, același, care în anii 1903/6 a fost însărcinat cu pictarea catedralei ortodoxe române în Sibiu.

Impresia primă a privitorului e constatarea, că pretutindeni domnește linia și forma. Despre ideile contemplative a colorismului creștin Smighelschi nu vrea să știe nimic. Se apropie mult de școala romană toscanică lăsând tradițiile ravenatice, sau mai bine zis, tradițiile venețiene la o parte; căci, ambele școli, școala venețiană și școala toscanică, rezultă din școala de pictură din Ravena, care a urmărit ținta sfântă a desrobirii creștinismului de arta antică. Dar principiile artistice fixate odată de arta timpurie creștină la Bizanț, Ravena și Roma, principiile coloristice bizantine nu s'au putut susține pretutindeni.

Dacă pictura bizantină în executarea tehnică era caracterizată prin picturi musivice, în al XIII-lea secol înfloresc în apus pictura de sticlă, iar mai târziu pictura de table sau icoane.

Giovanni Cimabue (născut în 1240 la Firența), întemeietorul periodului nou în școala romană-toscanică, e încă preocupat de principiile bizantine, severitatea, simetria, demnitatea caracterizează operele lui. Școlarul lui, Giotto (1266—1336) emancipează definitiv arta romană-toscanică de tradiționalismul bizantin. Linia și forma, principiile antichității încep a se renaște. În palatul Bargello în Firența frescurile lui Giotto sunt vestite, la fel în Padua și Assisi. Cine nu le cunoaște? Cvatrocentul¹⁾ toscanic e reprezentat prin Masaccio (1401—28), urmașul lui, Filippo Lippi († 1469), școlarul lui, Sandro Boticelli (1446—1500), desemna ilustrațiuni pentru operele lui Dante, introducea mitologia antică și interpretarea plastică în relief a figurei. Fra Angelico (1387—1455) și Benozzo Gozzoli (1420—98) interpretau textul biblic și istoria bisericească. Domenico Ghirlandaio (1449—94) interpretează viața societății din Firența, firește în desfacerea testamentară, dar folosindu-se de desgorpările antice. Școala umbrică e caracterizată prin Piero della Francesca (1420—92), un pictor foarte expresiv, care a

scris un tratat despre anatomie și perspectivă.

La Veneția coloarea e mijlocul picturii. După tradiție Antonello da Messina a introdus pictura de ulei din Gent în Veneția. Giovanni Bellini (1428—1516) întemeietorul școlii de Veneția a uzat pictarea în ulei aproape nouăzeci de ani. Frumsețea coloritului și carnațiunii, conturul moale sunt semnele distinctive a școlii de Veneția. Școlarii lui Bellini sunt Giorgione (1480—1528) și Tiziano Vecellio, născut în 1477 în Cadore, a murit în 1576 la vârsta de 100 de ani de ciură în Veneția. Urmează Jacopo Tintoretto (1519—1594), ocupat cu problemele luminei, Paolo Veronese (1528—88), pictorul festivalelor venețiene și Grecul Domenico Theotocopulos (1545—1614).

Această incursiune în domeniul istoriei a fost necesară, spre a arăta, că influența bizantină, ce cucerise Europa întreagă, a fost în Toscana împiedecată prin o contramășcare puternică culturală, așa numita renaștere italiană, care în evul mediu a urmărit scopul de a deștepta ideea națională italiană. Studii arheologice, studii plastice, anatomice și de perspectivă lineară sunt la ordinea zilei, se interprind săpături de antichități, se tipăresc cărți, se canalizează orașele, se regulează străzile, se studiază tehnica.

Problemele coloristice însă, moștenirea ravenatică, numai la Veneția găsească nutrire. Și într'adevăr, Tos-

cana era un Stat feudal domnit de familia Mediciesilor. Veneția, un port comercial de seamă, era republică liberă. Ce mirare deci, dacă la Firența domnea forma și linia, iar la Veneția coloarea! La Firența arta e expresiunea ideii de Stat, la Veneția arta exprimă poporanismul.

După spusele acestea e lesne de înțeles, că pictorul blăjan Octavian Smighelschi nu numai că oferă privitorului un aspect de forme clasice romane cu gesturi patetice (evangelhlistii) în felul lui Michelangelo (capela Sixtina, Roma), ci pictorul își exprimă prin figurile sale și voința sa artistică, convingerea idealului Statului absolut. Pe de altă parte picturile murale în catedrala mitropolitană din Sibiu sunt dovada spiritului concesiv a bisericii ortodoxe române față de libertatea artistică.

La început era proiectată pictarea interiorului întreg a catedralei ortodoxe române din Sibiu. Însă artistul a executat numai cei 4 evangheliști în pendantivurile cupolei, arhangheli în boltitura cupolei, iar în creștetul cupolei Pantocratorul. La fel pictarea catedralei unite române la Blaj a rămas neexecutată.

Trebuie să recunosc, că inventarul artistului e foarte bogat. Găsim în el sute de desemnuri, capete de studii, arhangheli desemnați în mărime de 4 metri, planul catedralei din Sibiu, planul catedralei din Blaj, proiectul picturilor murale pentru catedrala din Blaj, autopoartretul.

A descrie viața și opera lui ar fi o lucrare bine venită.

Victor P. Barciănu

Jidanul în fața istoriei.

Reproducem un fragment din memoriile contelui de Séguo, privitoare la campania lui Napoleon în Rusia, unde martorul ocular povestește cum s'au purtat Jidanii din Vilna cu soldații francezi rămași acolo răniți după retragerea armatei franceze, care înaintând în Rusia luase lepra jidovască sub puternica ei protecție. Citește cu atenție domnule cetățean autohton și trage concluzia cuvenită în ce privește purtarea dtale față de fiii actuali al aceleiași blestemate rase:

„Două zeci de mii de francezi rămaseră la Vilna bolnavi, răniți, istoviți de oboseală, de fapt Lituanienii, pe cari îi părăseam după ce îi com-priserăm s'au recules și au ajutat pe unii din răniți; dar Jidanii, pe cari îi ocrotiserăm, respinseră pe

ceilalți. Spectacolul atâtor dureri a excitat lăcomia lor. Dacă infama lor avarie, speculând mizeriile noastre, s'ar fi mulțumit să vândă pentru aur scump slabul lor ajutor, Istoria ar desprețui să-și murdărească paginile cu acest amănunt desgustător; dar faptul de a fi atras pe nenorociții noștri răniți în locuințele lor spre a-i prăda, și în urmă la sosirea Rușilor de a fi aruncat din casele lor pe uși și pe ferestre pe victimele despuiate și muribunde; faptul de a-i fi lăsat să moară de foame și de frig, faptul, că acești nemernici barbari și-au făcut un merit față de Ruși de a fi torturat pe nenorociții Francezi, crime atât de oribile trebuie denunțate secolului actual și celor viitoare“.

cf. Verax. La Roumanie et les Juifs, București 1903 pag. 54

¹⁾ Al XV-lea secol.

Cum se face „naționalizarea“ întreprinderilor comerciale

Primim la redacție, rândurile de mai jos, prin cari ni se denunță felul profund jignitor față de interesele superioare ale națiunii, manifestat prin procedurile de „naționalizare“ aparentă a întreprinderilor economice particulare. Prin aceste proceduri în primul rând se nesocotește dreptul de folosință a limbei române în aceste întreprinderi, — așa cum prevede legea.

Îată și textul denunțului:

În vederea precizării chestiunii de naționalizare a întreprinderilor, societăților și instituțiilor particulare dați loc, Vă rog în revista D-Voastre următoarelor observații:

Îndată după unirea provinciilor românești cu patria mamă s'a ivit necesitatea naționalizării întreprinderilor de tot felul, și mai ales a celor particulare minoritare; întâi a acelor la cari statul era mai intens interesat, și în urmă și a celorlalte. La început a mers lucrul încet, abia și abia se auzea că una sau alta dintre întreprinderile în chestiune și-a ales președinte de consiliu și membrii în direcțiune pe cutare demnitari români. În urmă, și mai ales, în timpul regimului politic din urmă, la toate întreprinderile am văzut plasați partizani mai mult sau mai puțin merituosi ai acestui regim.

Astfel marele public românesc a luat act despre naționalizarea întreprinderilor, societăților și instituțiilor particulare, — înțelegând firește ce va fi însemnând aceasta pentru cei „plasați“! Nu și-a dat însă nimeni seama, și nimeni nu și-a adus aminte să cerceteze, că oare a câștigat ceva națiunea prin naționalizarea în acest chip a întreprinderilor menționate? Nu mă gândesc la câștigul material, care e asigurat în toate privințele, ci la cel moral! *Afirm sus și tare, că din punctul acesta de vedere românismul n'a câștigat nimic, ba că e pe cale să piardă și ce mai avea din falnică moștenire strămoșească!!*

Dacă dela început nu se putea conta la o înțelegere loială, care să aducă cu sine recunoașterea drepturilor românismului, sub scutul celor aleși și puși la adăpostul grijilor materiale, denegarea romanizării întreprinderilor minoritare a ajuns la tendința vădită de desnaționalizare a românilor — nici nu puțin — an-

gajați parte din nevoie, parte pentru „ochii lumii“, respective ai autorităților de supraveghere de stat. Elementele indigene și introduse în țară fără nici o formalitate oficială, cari nu numai că sunt potrivnici intereselor națiunii, ci înțeleg să lupte pe toate căile contra lor, ele stăpânesc întreprinderile amintite ocupând toate posturile de conducere și de încredere (!). Direcțiunile, chiar dacă ar avea intențiuni bune în ce privește naționalizarea în senz propriu a întreprinderilor, societăților și instituțiilor particulare minoritare, primesc informațiile prin aceste elemente; în plus mai lipsește și un îndemn personal al directorilor, — despre controlul statului nici nu amintesc. Îată pericolul care amenință de drept cu desnaționalizarea angajaților, pe cari pânea de toate zilele îi înjugă cu apatie la carul acestor întreprinderi, iar lipsa de solidaritate îi face să tacă și dintr'o parte și din alta!

Îată câteva exemple concrete: Multe din întreprinderile particulare sunt legate de întreprinderi similare din Ungaria. Din cauza acestor legături drepturile maghiare nu pot fi disconsiderate în nici o manifestație a vieții interne a întreprinderilor în chestiune. Mai mult cu acest pretext se mențin toate formalitățile de înaintea de unire. Astfel imprimatele ungurești, actele eliberate în limba maghiară, redactarea proceselor verbale pe ungurește, și chiar limba de discuție a ședințelor directorale și ale consiliilor e cea maghiară. Elementele plasate în posturile de încredere se îngrijesc ca și în detaliile administrației interne să se scoată în relief caracterul național maghiar al întreprinderilor. Circularele în chestiuni de serviciu se redactează exclusiv ungurește! Rapoartele către șefii de secții și ale acestora către directori se fac numai în limba maghiară; chiar și conversația oficianților români cu ceilalți poate să fie numai în ungurește. Loialitatea românească apoi merge până acolo încât doi români în fața unui al treilea funcționar neromân nu vorbesc românește; iar dacă se întâmplă să întrebuințeze totuși înaintea celorlalți limba urmașilor lui Traian, priviri strivitoare se ațintesc asupra lor, fețele se strâmbă și se face să știi că „a'ci nu se vorbește românește“!

Raporturile dintre întreprinderile

particulare — cinste excepțiilor — precum și între ele și filialele, expozițiile lor se exprimă exclusiv în limba maghiară, și în cel mai bun caz în cea germană. Chiar și cu întreprinderi românești se corespondează în altă limbă decât cea română. De ce? Pentru că șefii de servicii nu înțeleg ceea ce este scris în românește, și nu vreau să știe românește!! Că elementele streine particular nu înțeleg să recunoască că în statul român limba română își poate pretinde drepturile sale, îi privește pe ei și pe cei cari au contact cu ei, dar că, din cauza lor nici în afaceri publice nu și poate exercita această limbă drepturile câștigate cu atâta jertfă, nu poate fi indiferent pentru cei cari au de aface cu ei în astfel de afaceri, și mai puțin pentru cei cari au competența în chestiune.

E vremea și se așteaptă, ca naționalizarea întreprinderilor particulare mai ales minoritare să se facă în sensul cuvântului și așa ca ele să înceteze a fi focare de iredentism. Faptul desnaționalizării funcționarilor români aflători în serviciul acestor întreprinderi trebuie să trezească din nepăsarea lor pe cei în drept de a sana starea aceasta a lucrurilor. Lipsa de solidaritate a acestor angajați și frica lor de a și pierde situația mizerabilă nu poate să pericliteze drepturile românismului atunci când factorii răspunzători au datorria să le aperse! Aceștia trebuie să pună la o parte orice considerații, și să nu admită nici un fel de pretext — nici chiar acela că întreprinderile mai dispun de mari cantități de imprimate ungurești pe cari trebuie doar să le folosească, fiindă costă foarte mult (în secret aceste imprimate se tot reînnoiesc, iar banii necesari pentru imprimate românești se duc pe alte cele) — care ar justifica întrebuințarea limbei maghiare în administrația internă și în raporturile cu filialele, expoziții sau cu alte întreprinderi. Iar acolo unde întrebuințarea limbei maghiare ar avea bază de drept, în nici un caz să nu se bucure de avantajii față de limba română. Căci aceasta trebuie repusă în drepturile cari i se cuvin!

În nădejdea că cu observațiile expuse — și motivate — întrucât acele vor fi luate în considerare de cei competenți, aduc un serviciu modest cauzei naționale. Vă mulțumesc, *domnule director*, de ospitalitatea cu care le-ați făcut posibilă apariția la lumina zilei.

Cum este privită România de pacifiștii Internaționali

Potrivit „Protocoalelor Înțeleptilor Sionului“, Talmudului precum și programului preconizat de *Cremieux* întemeietorul „Alianței Israelite Universale“, Jidanii duc o continuă activitate de desagregare a statelor, ce le-au acordat ospitalitatea pentru a-și realiza astfel planul lor de dominațiune universală.

Văzând că socialismul și comunismul n'au dat roadele așteptate, au găsit un alt mijloc de-a înșela omenirea; *Pacifismul*, înfrățirea tuturor popoarelor. Scot zeci și sute de reviste, țin nenumărate conferințe, rezolvând chestiunea desființării războiului prin simplul refuz al cetățenilor de-a face *serviciul militar*. Acești apostoli ai păcii universale sunt foarte supărați de militarismul țărilor din Europa Orientală; dar, lucru curios de manevrele, atacurile și pregătirile de război ale Sovietelor nu sunt impresionate, se pare că măsurile de apărare luate de Polonia și Cehoslovacia îi îngrijorează mai mult. Cum ar putea oare fi astfel când conducători ai oștirilor roșii și pacifiști europeni urmăresc unul și același scop. În numele iubirei aproapelui și al păcii între popoare, ei răspândesc sămânța anarhiei, pentru a slăbi puterea Statelor, lăsând drum liber comunismului jidovesc, desființând granițele și realizând astfel Statul universal în care Israel va trona.

Iată ce informațiuni, asupra țării noastre, putem citi în „*Reconciliation*“ organ al pacifiștilor din Franța, numărul Februarie 1926: „Sentința procesului dela Tatar-Bunar“ este „epilogul unei sângeroase represiuni din partea autorităților române din „mai multe sate din Sudul Basarabiei“, a căror populație se revoltase la îndemnul unor persoane „necunoscută“.

„Basarabia este tratată mai neomenos decât oricare provincie africană, oameni nevinovați fiind „supuși unor torturi de necrezut“.

Și mai departe inspirați probabil de broșura senilului Costa-Foru: „În „aproape toate birourile de poliție „precum și cele ale Siguranței, mijloacele pentru a scoate mărturisiri forțate sunt aceleași cu cele întrebuițate de inchiștorii „creștini“. Guvernul actual este atât „de odios și atât de violent, încât „se menține la putere grație unor „măsuri arbitrare: cenzură, stare de

„asediu, sugrumarea libertății de „acțiune și gândire etc. Acest guvern caută mereu să creeze diverșiuni, astfel a creat antisemitismul“.

După ce și manifestă indignarea pentru ciomagul primit de Costa-Foru în gara Cluj, publicațiunea jidovească, încheie aducând cele mai mari injurii țării și poporului românesc.

„Atmosfera socială este plină de „nedrepti, însă *laşitatea este aproape generală*. Opinia publică este o „fiecțiune, cele mai mari orori „politice și sociale n'au drept ecou „decât glasul stins al cătorva „ziare mai înaintate în concepțiuni“. (Anumita presă, desigur).

Provocări jidovești

Față de nerușinata declarație a U. E. R., că s'ar fi devastat nenumărate sinagogi și locuințe jidovești, precum și că viața Jidanilor în țară la noi, nu le este asigurată, protestăm cu toată energia și față de repetațele provocări din partea Jidanilor, suntem în drept și trebuie să recunoaștem, că ne aflăm în fața unei organizații, care pregătește și pune la cale totul.

Această organizație, ocultă — operă a rabinilor fanatici, pentru cari Talmudul mai bine zis, codul unei bande de hoți și tâlhari cum îl numește dl N. Paulescu, — e totul, este Cahalul, care și recrutează elementele mârșave din tot ce are societatea mai josnic și mai rău.

Orice crimă, orice atentat sau complot din partea Jidanilor, îndreptat împotriva creștinilor sau împotriva siguranței Statului, a fost plănuț și pus la cale de Cahalul jidovesc.

Jidanii, cari dela sânul mamei lor sunt crescuți cu inima plină le ură față de tot ce e nejițan, mai târziu, crescuți la școala crimei a rabinilor talmudiști, sunt conduși întreaga lor viață de ideea, cum ar putea să facă ca ei, „poporul ales“ să ajungă stăpânul universal, dominus omnium terrarum.

Învățați încă de mici, să se folosească de orice mijloc pentru reușita planului lor, Jidanii ori de câte ori simt că le s'ă cineva în calea planurilor lor, tot deatâtea ori, după plănuiri făcute în sinagogi, pun la

Iată în ce lumină ne prezintă propovăduitorii păcii universale. Broșurile lor tipărite în zeci de mii de exemplare și răspândite gratuit ajung până'n cele mai depărtate colțuri ale lumii, „ororile“ din România provocând indignarea unanimă.

Intrebăm numai pe cei în drept, ce măsură vor lua, atunci când vreun membru al acestei asociații își va face din nou apariția în țară. Li vor pune la dispoziție sala Fundației Carol, cum i s'a pus anul trecut lui Oliver Dreyer, trimisul secțiunii din Englitera? Sau i se va îngădui, după cum i s'a îngăduit aceluiaș Oliver Dreyer să facă apologia adventismului în sala Sfatului din Brașov?

Ion V. Emilian

student în drept — București

cale, suprimarea goymului pe care-l consideră în rândul dobitoacelor.

Dovezi că astfel se întâmplă, sunt multe.

Voiu aminti numai câteva destul de cunoscute, rămânând ca să sfârșesc cu una mai recentă, care dătorită lipsei unei prese românești, care să aperse interesele românești, protestând cu energie ori de câte ori Românil e atacat, — a trecut sub tăcere.

Este cunoscut atentatul unei bande lașe de 30 Jidani, cari seara într'o stradă dosnică a Cernăuțului, înarmați cu cuțite și ciomege provăzute cu cuie, s'au năpustit asupra studentului Tudosie Popescu, unul din cei șase închiși la Văcărești.

Se știe că studentul Popescu, salvat din ghiarele ucigașilor, a trebuit să suferă câteva luni atmosfera și zidurile nesuferite ale spitalului, fiind grav străpuns de cuțitele celor cari mai apoi se adăpau din cultura românească a aceeaș Universitate din Cernăuți, cu alți coucigași alor lor.

Este deasemenea cunoscut, atentatul jidovesc dela Piatra-Neamț, asupra elevului Herghelegiu, care a trebuit să zacă timp îndelungat pe pat, să-și piardă un an de studii și să rămână chiar infirm de ochiul stâng.

Nici unuia din acești doi însă, nu li s-au dat satisfacția cuvenită. Ambii au trebuit să îndure atâtea timp, fără ca măcar Jidanii să fie pedepsiți.

Jidanii însă, îmbătați de succesul avut în cele 2 atentate, nu se mul-

tumese cu atât și datorită toleranței autorităților, se pregătește la sinagoga din Iași în prezența unui mare număr de rabini, să se pună la cale o lovitură în stil mare.

Jidanii pun la cale omorârea dlui prof. A. C. Cuza, fiind socotit ca cel mai primejdios dintre creștini.

La porunca rabinilor, morarul Grünspan, ordonând supusului său Lehrmann, hotărăște ca dl Cuza să fie atacat pe când se ducea către casă. Atentatul însă, din cauză că prin apropiere se afla un agent al poliției nu reușește, decât a însângera obrajii dlui Cuza.

Jidanul Lehrman a pedepsit cu 3 luni închisoare, iar Grünspan scapă, dar nu de garda care veghează viața Românilor, pentru că tânărul Urziceanu trage 4 focuri de revolver după el; dar nu-l nimerește.

Ce s-a întâmplat ulterior e cunoscut de toți.

Dar nici cutâtanule-a fost de ajuns.

Infuriați, că n'au putut răpune pe „Capul antisemiților”, s'au nepustit asupra celorlalți creștini și ori unde un creștin ajungea în mijlocul Jidanilor, acolo se năpusteau cu toții ca niște fiare, după ce mai înainte îl provocaseră într'un mod cutotul obrasnic.

Un caz de acest fel, s'a petrecut cu un grup de studenți, cari sereîntorceau dela Iași, dela procesul lui Urziceanu.

În acceleratul de București—Galați—Cluj, din ziua de 17 Februarie a. c. vreo 30—40 de Jidani, cari se aflau îngrămădiți într'un vagon, în momentul când un student trece prin fața lor, își bat joc, insultând Svastica.

După cum era firesc, studentul îi aplică pedeapsa ce i se convenia și atunci toți Jidani, cari dinainte erau înțeleși pentru acest lucru, se năpustesc cu bâtele în capul studentului. Numai datorită colegilor lui, cari prinzând de veste, cursa în care căzuse colegul lor, fără a se mai uita că riscă să fie uciși, avântându-se în aceea luptă disperată, — poate scăpa cu viața, dar cu fața plină de sânge, fiind grav rănit la cap.

Autoritățile sunt datoare să cerceteze cazul și să-i dea Jidanului, care a rămas la gara Feldioara—Râsboieni arestat, pentru că amenințase cu revolverul, cea mai exemplară pedeapsă, ca să arătăm că România nu-i un sat fără câni, căci în caz contrar, vom ști ori de câte ori, vom fi atacați să ne facem singuri judecata.

Iar Jidanilor li spunem, că cele scoate sabia de sabie vă peri și noi nu înțelegem să fim în veșnică apărare!

Ion Șerbu

O victorie românească în alegerile comunale

Am primit dela dl Dr. Simion Pădurean, avocat din Aiud, următoarea scrisoare:

„Mai bine de o lună toate ziarele românești tot cu alegerile comunale se ocupă. Cu toate acestea nici într'un ziar nu am aflat o dare de seamă mai lungă despre alegerea din Aiud deși s'a trimis la mai multe ziare după cum știu eu. Față de această atitudine rezervată a ziarelor românești noi Aiudeni cred că avem un singur păcat și anume că întregă lista noastră aleasă cu majoritatea absolută este **curat românească** fără culoare politică și fără nici un străin pentru care fapt am fost atacați în mod asiatic de presa minoritară maghiară din Aiud și Cluj. Spre documentare alăturat am onoare a vă trimite spre publicare lista românească (nr.) aleasă în întregime, față de lista (nr. 1) maghiară-izraelită-germană învinsă.

Din rezultatele aflate în comunicatele ziarelor am observat că cazul nostru din Aiud este *unic*, în întreg Ardealul deși normal ar trebui să fie viceversa, adică în întreg Ardealul era cu mult mai *normal*, *demn și patriotic* ca exemplul Aiudului să fi fost imitat. Sperăm însă că în viitorul apropiat exemplul unic din Aiud va fi *general în întreg Ardealul nostru*.”

*

Iată lista jidovită, care a căzut cu rușine:

CONSILIERI:

Dr. Garda Coloman, Dr. Eugen Müller, Dr. Iuliu Kerekes, Carol Bakó, Victor Elekes, Elemer Szücs, Fenichel Lazar, Pflagner Carol, Szigeti Bela, Loghin Popa, Dr. Szabó Andrei, Popa Ioan I. Gheorghe, Balla Bela, Dr. Asztalos Coloman, Moldovan Nicolae.

SUPLEANȚI:

Kovács Alexandru, Székely Ioan, zidar, Török Francisc, funcț. privat, Winkler Iuliu, Felvinczi Alexandru.

*

Iată lista învingătoare compusă numai din Români adevărați:

CONSILIERI:

Dr. Ion Victor Vancea, avocat, Dr. Simion Henzel, fost preș. Sedr. Orf. Dr. Octavian Acelenescu, avocat, Dr. Simion Pădurean, avocat,

Dr. Nicolae Marcu, director de bancă, Alexandru Sighișoreanu, profesor, Dumitru Bucur, profesor, Ieronim Păstrav, profesor, Iustin Salanți, profesor, Clemente Dragomir, comerciant, Petre Crișan, mechanic, Todor Pădurean, pensionist, Vasile Suciuc, econom, Toma Câmpian, econom, Popa Florean, econom.

SUPLEANȚI:

Florean Hagea, funcționar de bancă, Danil Iosof, comerciant, Iosif Țel-naru, pantofar, Aron Stâncel (53 ani) econom, Domșa Izidor, mechanic.

*

Din partea revistei și a mișcării noastre nu putem decât să felicităm pe bravii Aiudeni, pentru strălucita victorie, pe care au reușit-o în alegerile comunale. Atitudinea lor hotărâtă, prin care a știut să impună voința poruncitoare al adevăratului instinct național, ce palpită în inima fiecărui bun-român, — le face cinste!

Nu putem decât să regretăm că exemplul lor vrednic a avut un ecou atât de slab în opinia vieții noastre politice.

Dar, oricât de izolat ar fi această pildă de cald patriotism, — ea se va înălța la înaltul loc, ce i se cuvine.

Căci toți acei, cari mai au încă un grăunte de simț național, — se vor închina, cu admirație, în fața rezultatului dela Aiud!

„Zero“... cu diplomă

Este titlul sub care nu de mult timp a apărut în coloanele ziarului românesc „Speranța” din Dorohoi, un articol publicat de inimosul Român dl Mateescu.

În acelaș timp este și strigătul de alarmă dat de cei cu conștiința nepătată asupra unei stări de lucruri a cărei continuare ne poate fi fatală existenței noastre ca națiune.

Este vorba, despre pare-se împământenitul trafic de influență — specific jidănesc — pe lângă acei inconștienți, dintre profesorii noștri, pentru cutare sau cutare jidănaș, care altfel n'ar mai parveni niciodată să fie posesorul de drept al unei diplome... chiar de liceu fiind ea.

Cazul se petrece în Dorohoi.

Eroii după cum e de așteptat, sunt doi jidani — tatăl și cu fiul. Tatăl,

om de afaceri, bogat ca toți cei ce sug seva pădurilor noastre, deci cu influență; fiul, o incapacitate constatată, un specimen de o prostie crasă.

Totuș acest strănepot a lui Iuda, redus la nulitate, este actualmente posesorul unei diplome de absolvire a cursului superior de liceu. Mai mult, acum acest jidănaș — înarmat „dija“ cu o diplomă — e înscris la farmacie și face practica cerută de regulamentele în vigoare, ale facultăței.

Jidanul Fildermann inamicul declarat al României, care îl nutrește

Titlul acestui articol nu trebuie să surprindă pe nici un bun Român. Nu numai Președintele Uniunii Jidanilor din țara noastră este vrăjmașul neîmpăcat al României, aici în lăuntrul granițelor adăpostului său temporar, ca și în streinătate; ci oriși-care individ semit prin ură atavică și necaz recent specific deslănțuit în sufletul său din cauza antisemitismului crescând la noi, orice Jidan este dușmanul ireductibil a tot ce poartă numele, origina, amintirea, o cât de slabă sau depărtată legătură cu patrimoniul sufletului românesc.

Dovezi avem destule în fiecare moment al vieții noastre publice, a manifestației spiritului nostru autohton. Numai Jidoviții din partidele noastre politice, în frunte cu țărăniștii, nu voesc să le recunoască. Numai guvernul zis național-liberal, intimidat de puterea finanței internaționale jidovești, intimidat de puterea presei jidovești din țară și din streinătate, intimidat de puterea intrigelor politice jidovești în lăuntru și peste hotare, nu are curajul să înfrinzeze impertinența semită, care ne bârfește pretutindeni, ne amenință și ne dictează supunere.

Dăm mai jos o corespondență din Berlin, semnată de C. Sergiescu, apărută în ziarul „Cuvântul“ din 18 Martie 1926, din care se poate încă odată constata, pentru a miia oară, cum ne birfesc nu numai Jidanii plecați dela noi în America, dar cum are îndrăsneala să facă propagandă de ură și de ponegrire în streinătate Jidanul Fildermann care locuiește la noi, care este Președintele Uniunii Jidanilor din România, care se hrănește ca toți conaționalii lui din sudoarea acestei țări, care față de guvernul român vorbește în intervențiile lui de Președinte al Uniunii dela autoritate la autoritate, luându-și aerul

Oare nu se tem acești dni profesori, cari l'au pus în posesia unei diplome nemeritată, că odată acest „zero“ ajuns farmacist, le va da otravă în loc de chinină?

Cum va putea acest individ să asimileze materia predată la facultate, când el habar n'are de cea elementară a cursului de liceu?

Și ne mai mirăm, că mortalitatea atinge pe zi ce trece cifre din ce în ce mai spăimântătoare!

că reprezintă o naționalitate aparte și afișând deci pretenții și atitudnle cari sunt de a dreptul jignitoare față de miniștri noștri, dacă aceștia ar poseda mai mult simțul demnității personale și a importanței ce are România întregită în noua constelație politică a Europei.

Dar, asemenea considerații nu pot intra în sufletul unor oameni, cari stau la aceeași masă a consiliului de administrație cu capitaliștii jidani, cu samsarii jidani, cu gazetarii jidani, cu clienții pușcărilor dacă nu ar fi intervenit acea faimoasă largă amnestie dictată din umbră de puterea jidovească. Acești oameni foști, actuali și viitori miniștri din toate partidele nu au autoritatea morală nici să se ridice ca miniștri contra neamului bârfitorului Fildermann, nici să ridice glasul ca opozanți spre a aduce guvernul la simțul realității și a face curent de opinie publică, pentru simplul motiv, că Jidanii sub o formă sau alta îi au pe toți în serviciul lor.

Iată onorat public cetitor al *Infrățirii Românești*, considerațiile pentru cari nici guvernul liberal, nici viitoarele guverne compuse din actuale partide politice, nu are și nu vor avea autoritatea și energia morală să pună capăt stării de lucruri, ce se creiază în streinătate în defavoarea voastră, din cauza Jidanului Fildermann așa cum rezultă din următoarea scrisoare a dlui C. Sergiescu.

„Evreii de aci urăsc pe Români foarte mult și nu pot să-i sufere. Eu am fost maltratat de două grupuri de Evrei. Ei sunt foarte tari aci în New-York. Vin Evrei din România și fac propagandă aci că Români omoară pe Evrei în România, iar ziarele lor fac și ele altă propagandă, iar când pică un Român între ei îl rup în bătăi.

„În sensul acesta au fost foarte mulți Români bătuți de ei și când nu vor să se arate, pun „Evreii din Polonia sau Galiția Rusia, etc.“, ca să-i facă pe Români să creadă că au fost bătuți de altă națiune.

„Acum a venit aci din România președintele Uniunii Evreilor din România, s'a stabilit în cel mai luxos hotel și chiar în sala acestui hotel (Astor Hotel) și a anunțat niște lecturi, bine înțeles cu intrarea dela 5 dolari în sus și cu subiectul „Suferințele Ovreilor și asupririle lor sub jugul român“. Cu cât președintele va vorbi mai bine contra Românilor cu atât va face bani mai mulți. Lectura o ține la 7 Martie 1926.“

INFORMAȚIUNI

REDAȚIONALE

Revista noastră dorind să-și intensifice caracterul ei informativ, roagă pe toți cetitorii ei, că să trimeată denunțuri despre orice abuz sau incorectitudine, de care au cunoștință. Denunțarea se poate face fie în articole mai lungi, fie în scrisori, corespondențe sau informațiuni mai scurte.

Singura condiție: toate manuscrisele să fie semnate și prevăzute cu materialul documentar, care să acopere, pe deplin, veridicitatea faptelor denunțate.

Întreaga corespondență se va trimite la adresa: *Secretarul de Redacție al Revistei „Infrățirea Românească“, Cluj, Str. Bob 7.*

DELA L. A. N. C.

Aflăm că partidul național, simțindu-și slăbiciunea și impopularitatea că s'a aliat cu Jidanii spre a ajunge cu orice preț la putere, anunță în toate părțile că Liga Apărării Naționale Creștine va lucra cu acest partid împreună.

Dăm cea mai categorică avertisment acestui svon răspândit cu rea credință în scopul de a se ajuta pe ei și a ne discredita pe noi. L. A. N. C. nu se asociază la nici un fel de acțiune politică cu nici un partid politic, pentru că toate sunt jidovite. L. A. N. C. luând lupta cu toate partidele astăzi jidovite, se prezintă înaintea corpului electoral cu listă proprie, având credința neclintită, că în numele crucii va birui.

STUDENTEȘTI

Intrunirile L. A. N. C. în comuna Florești și Gălau. Duminică în 21 Martie L. A. N. C. a țin-

nut două frumoase întruniri, în comunele Florești și Gilău din județul Cojocna.

În comuna Florești, în fața unui număr mare de săteni cari aveau în fruntea lor drapelul cu svastica, în cuvântări frumoase, d-nii *Dr. Valer Pop, Colonel Brândușa, Dr. Lazăr Isaicu, Dr. Sever Jianu și Dumitru Ivan*, stud. în drept, au arătat poporului marele pericol jidovesc contra căruia luptă L. A. N. C. La sfârșitul cuvântărilor întreaga adunare a jurat că va sta alături de Ligă, în lupta de apărare națională.

S'a constituit comitetul local în frunte cu dl Dumitru Ilea.

*

În frunza comună Gilău (reședință de plasă) întrunirea — ținută într'o atmosferă plină de entuziasm — a fost prezidată de vrednicul preot al comunei dl *Victor Pop*, care împreună cu directorul școlii primare dl *Vasile Costea*, au salutat în numele comunei reprezentanții Ligii, veniți din Cluj, arătând apoi idealul sfânt de care este condusă Liga L. A. N. C. Atât dl preot, cât și dl director, își îndeamnă consătenii, să urmeze cu toții cuvântul L. A. N. C.

Din partea Ligii au vorbit d-nii *Dr. Valer Pop, Colonel Brândușa, Dr. Sever Jianu*, și d-nii studenți *Teodor Vidican și Octavian Lascu*.

Adunarea s'a încheiat cu depunerea jurământului, care și aicea a fost dat cu cea mai mare însuflețire.

*

Greva studențească. În urma hotărârii Uniunii Naționale Studențești din România, studențimea clujană a hotărât reîntrarea la cursuri. Totuș Centrul Studențesc din București, văzând închiderea Universității Ieșene, a hotărât persistarea în grevă. Urmarea a fost închiderea Universității din București. Deci atât Universitatea din Iași, cât și cea din București, împreună cu toate căminurile, cantinele și bibliotecile din aceste două orașe, — sunt evacuate de prezent.

Consiliul Uniunii, într'un congres ținut la Cluj în ziua de 21 Martie, a hotărât continuarea grevei, întrucât guvernul, oricare ar fi coloritul său politic, nu va satisface doleanțele memoriului studențesc până în ziua de 7 Aprilie a. c.

Se ia ca sigur, că întrucât nu se va tranșa problema aceasta delicată până după Paști, — studențimea din Cluj va adera și ea din nou la grevă.

INTERNE

Banca Apărarea Națională. Am primit următorul Apel adresat tuturor acelor, cărora li s'au distribuit liste de subscripție pentru Banca Apărarea Națională.

Conform încheerii membrilor fondatori adunați în ziua de 21 Febr. 1926 avem onoarea a vă ruga să ne înapoiați până la 20 Martie a. c. cel mai târziu, listele ce vi s'au încredințat chiar și cele nesubscrise de loc, dimpreună cu chitanțele și actele justificative, pentru a fi retrase și înlocuite cu altele noi.

Numerarul se va depune imediat la Banca Franco Română, str. Bursei 5 București pentru contul Băncii Ap. Națională, făcându-ne și nouă cunoscut despre aceasta; iar listele se vor trimite pe adresa: Banca Apărarea Națională, București, Căsuța Postală No. 573. Vă aducem la cunoștință că Biroul de organizare al Băncii noastre s'a mutat în București, Calea Victoriei 86.

*

Afacerea Glăvan — Apostol. Informațiunea apărută în numărul trecut al revistei, sub titlul „*Ce se petrece la Spitalul Militar din Cluj*“, a avut un răsunet puternic în opinia publică.

Dl med. căp. *Glăvan* ne-a trimis o scrisoare, prin care desminte afirmațiunile, ce privesc persoana lui. Fiind însă redactată într'un stil provocător, care nu cadrează cu seriozitatea revistei noastre, suntem nevoiți să amânăm publicarea desmințirii, până când nu vom primi dela dl căpitan o scrisoare, care să corespundă condițiilor noastre de publicitate.

De altă parte, Luni, în 22 Martie a. c., s'a prezentat dl căpitan *Botez*, raportorul Consiliului de Război dela Corpul VI Armată, la secretarul nostru de Redacție, pentru a ridica piesele doveditoare ale abuzului denunțat. Actele au fost predate Consiliului de Război, care în schimb, a eliberat copii autentificate după fiecare act în parte, așa, încât avem o acoperire sigură, pe care o ținem pentru orice eventualitate.

De altcun Consiliul de Război, sesizat de această afacere, a început instrucția, — rămânând ca în desbaterea procesului, să se facă lumină adevărată!

*

O lămurire. — Dl *Victor Motogna*, directorul liceului „*Andrei Mureșan*“ din Dej, ne trimite, spre publicare, următoarele:

Domnule Redactor,

„La întrebarea, pe care binevoiti, a mi-o face în numărul 10. Anul II din „*Infrățirea Românească*“ am onoarea a Vă da următoarele lămuriri.

Toate imprimatele liceului nostru sunt comandate, întru cât se poate la Români, dar în tot cazul la creștini, despre ce Vă puteți convinge în orice moment.

Cazul cu „*Apelul*“ are următoarea explicație.

Ilustratele cu „*Avram Iancu*“ și „*Andrei Mureșan*“ sunt lucrate cu cheltuiala maestrului nostru de desemn. După ce am scris apelul din chestiune, mi l'a cerut să-l tipărească mai repede la Cluj, unde își are domiciliul. Nu mi-a trecut prin minte că-l va tipări la un Ovrău și când am observat, era prea târziu.

Ne cunoaștem datoria de Români și creștini și ne vom împlini-o cu aceeași sfințenie, ca și în trecut.“

Până aici textul scrisorii d-lui *Motogna*. Noi luăm act, cu plăcere, de explicațiile Domniei Sale. Infierăm însă, cu indignare, atitudinea jidovită a maestrului de desemn, care n'a știut sau n'a voit să știe, că în Cluj se găsește vre-o zece tipografil românești pe lângă tiparnița jidanului Bernat. Am vrea să știm numele acestui domn „maestru“, care merită dispreț din partea tuturor bunilor Români.

EXTERNE

Cum piere Austria. Cetim în „*Weltkampf*“ (27 Heft, März 1926, p. 126), că, în curând, 600 de bărbați, cu neveste și copii, vor părăsi Austria, pentru a-și încerca norocul, ca emigranți, în Rusia-Sovietic. Emigranții vor fi ajutați de către guvernul austriac. Ce tragedie este învăluită în aceste două propoziții. Jidani galițieni imigrează încă neîncetat în Austria, iar nemții nu știu alt lucru să facă, decât să emigreze. Cine se gândeste la aceea, că acești nefericiți vor ajunge într'o situație încă și mai mizerabilă, decât cum o au acum în patria lor. Iar Viena, cu cei 500,000 de jidani, pe cari îi adăpostește, se amuzează asupra acestui lucru!

Iată unde a degenerat o țară, care în trecut nu a avut o altă politică decât exploatarea numeroaselor provincii și minorități, pe care le stăpânea, — iar azi stă tristă, solitară, neputincioasă și predestinată pieirii!